

AVENTURA

ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNI

MONA GLORIA

IN TARA URIASILOR ROȘII

„AVENTURA”
Romane de acțiune și pasiune

MONA GLORIA

**IN ȚARA
URIAȘILOR ROȘII**

— ROMAN DE AVENTURI —

**Traducere de
S. TIMUȘ**

Editura „Ziarul” S. A. R., București
Imprimeriile „Adeverul” S. A.

LA 15 ALE FIECĂREI LUNI
citim colecția de 8 LEI

AVENTURA

LA 1 ALE FIECĂREI LUNI
citim colecția de 15 LEI

„ROMANELE CAPTIVANTE“

In vânzare

GÂNDUL CARE UCIDE

de S. D'érigny

**Catalogul tuturor volumelor apărute se
află la sfârșitul oricărui vol. în vânzare.**

*Au române
C. G. G. G. G.*

IN ȚARA URIAȘILOR ROȘII

CAPITOLUL 1

Cu toate consemnele formale date de docto. ul Van Berheim, șef al misiunii științifice a Institutului Panamerican, trei dintre exploratori și două călăuze băștinașe se depărtaseră mai mult decât trebuia de locul ales pentru corturile taberei de noapte.

Căci pe măsură ce expediția se apropia de godișele înalte ce dominau țărmul de miazăzi al Amazonului, toți simțeau crescându-le curiozitatea de nesăturat.

Micul detașament mergea cu băgare de seamă, cercelând la fiecare pas tufișele dese ale junglei tropicale americane. Nicio urmă de prezență omenească, ci numai

colcăiala de gânganii a pământului mociros și muced prin care bălăceau.

Unul din exploratori se policni într-o rădăcină și înjură între d-nți. Apoi își reluă mersul strivind sub tocul cismeî înalte de piele sute din acele vietăți scârboase, mai mult paianjeni decât crabî, de care mișue pădurea virgină sud-americană. Și de zile era așa: prin bălări ca și prin încâlceala de liane întrețesute până deasupra capetelor or, tot vietăți și jivine vrășmașe. Doi băstinași muriseră de mușcături de șerpi. Altul dispăruse într'un rio unde huzureau caimanii.

— Haide, vii, Clergery?...

Cel chemat bombăni, cu bustul încolătăcit de o liană. Unul din călăuzele băștinase îl liberă retezând cu paloșul de crăci acest șarpe vegetal. Albul își potrivi la loc pe umăr cureaua puștii sale Remington și-și reluă locul în coloană.

— Halt! comandă cel din capătul micii coloane, cel mai îndrăzneț.

La porunca lui, exploratorii se opriră numaidecât, cu ochii la pândă. Din câte se putea judeca, abia o rară perdeă de liane agățătoare, îi despărțea de un luminiș, deschis ca o plagă căscată în mantaua bogată a pădurii virgine.

— Tot nicio urmă de locuitori! reluă cel dintâi cu o dezamăgire în glas.

Contrarierea aceasta, zugrăvită și pe fețele celorlalți, părea ciudată în meleagurile acestea populate de indigeni cruzi de a căror prezență călătorii mai mult se tem decât o doresc.

— Atenție! Martinez a văzut ceva.

Unul din ghizii metriași le făcea, cu un gest al degetului, semn să tacă.

Deodată din partea opusă, de dincolo de luminiș, se auzi un troznet de crăci rupte și lianele se depărtară, lăsând să treacă un indigen înarmat cu o bâta pe care o purta pe umăr alergând.

Era vădit: omul fugea de primejdie. O groază adâncă era întipărită pe fața lui. Pieptul îi găfâia ca după o goană lungă; din când în când, arunca peste umăr o privire furișe înapoi.

Din nou, lianale agitate încă de trecerea fugarului, se dădură în lături, și o fiară galbenă și neagră se rostogoli în ierburile înalte. Era inamicul, cumplitul jaguar al Sudului american care cu o lovitură a labei spintecă pieptul unui om și nu se teme să atace nici cei mai puternici, toros (tauri).

Ca și cum ar fi înțeles că pe teren deschis nu putea lua la întrecere de fugă pe un adversar în stare să-l ajungă din trei salturi, indigenul se opri.

Cu bâta în mână, făcea față primejdiei.

Jaguarul scoase un răcnet sălbatic și șovăi o clipă, privind cu neîncredere noua atitudine a omului. Apoi, furia sau foamea îl făcură să înlăture teama. Lipit de pământ, cu ț și mușchii încordați, fiara înaintă cu băgare de seamă spre pradă. Deodată, labele robuste se destinseră, corpul său mlădios se năpusti înainte.

Indigenul făcu un salt înături, pecând bâta lui, învârtindu-se isbi coasta jaguarului care mugii de furie.

Înainte ca omul să fi avut vreme să

ia din nou poziție de apărare, fiara sări și fu asupra lui. Țipete omenеști și răgete de fiară se amestecară, pecând cele două trupuri se rostogoleau pe jos înlănțuite.

În acelaș timp răsună o detunătură. Atins în piept, jaguarul se ridică pe labele de dinapoi, bătând aerul cu coada și se năruî ca o marionetă al cărei fir de ață fusese rupt.

Scena fusese atât de repede că numai cel mai tânăr dintre cei trei exploratori avusese prezența de spirit să tragă, și cu folos. Toți trei înaintau acum cu prudență spre teatrul luptei, cu degetul pe trăgaciul Remingtonului. Călăuzele îi urmau la o distanță respectuoasă.

Atins în plină inimă, jaguarul zăcea cu labele întinse, cu coastele rebegite stând parcă să iasă prin piele. Văzându-i slăbiciunea, se putea înțelege că hămesea numai îi dăduse destulă îndrăzneală ca să se lege de unul din aceste animale cu două picioare de ale căror arme misterioase se feresc îndeobște frații lui.

Aproape de tot de fiară tânărul indigen gemea încet, înfingându-și unghiile în iarba roșită de sângele lui. Clergery se aplecă peste el. Pipăi o clipă trupul cald, simulgând rănitului, cu toate precauțiunile lui, gemete de durere, apoi ridică capul:

— Flăcăul are noroc, spuse el cu simplitate, va trăi...

* * *

— ... Va trăi...

Doctorul van Berheim termina pansarea

rănitului. A fost nevoie să coasă la loc cărnurile pe care le sfâșiase până la os ghiara jaguarului.

Practicianul se ridică și privi o clipă pe pacientul lui: piept puternic, cu o expresie de forță bestială pe chip. Pielea avea reflexe de aramă roșie. Părul negru și creț.

— Păcat că nu poate vorbi, murmură el ca pentru sine.

Oricât de încet rostise șeful expediției cuvintele acestea, totuși nu scăpaseră urechilor bătrânului slab care-l asistase la operație.

— Dacă ar putea vorbi?... și ce ne-ar spune?

Un rânjel neplăcut scăpă depe buzele bătrânului.

— Ei, ce zici, van Bernhein, iată-ne în curând sosiți la locul unde trebuia să găsim pe uriașii noștri...

Alt rânjel.

— ... Și primul indigen pe care-l întâlnim... e un sălbatic ca toți sălbaticii, normal... Sportsmen-ii noștri din Uniune n'au pentru ce să l invidieze...

Doctorul van Bernheim nu voi să pornească o discuție la căpătâiul unui bolnav.

— Răbdare, profesore Mariany, răbdare... N'am ajuns încă pe podișurile înalte.

Apoi, după ce făcu această concesiune, revenind pe terenul profesional își reluă toată autoritatea.

— Clergery, mă bizui pe d-ta că vei veghea ca bolnavul nostru să nu ducă lipsă de nimic. Bagă de seamă să nu-și

deplaseze pansamentul... Cu felul ăsta de răni, e de temut întodeauna o emoragie,...

Împreună cu Clergery rămaseră în cort și cei doi exploratori care luaseră parte la recunoașterea, care se sfârșise prin moartea jaguarului. Un moment, cei trei tovarăși stătură tăcuți la adăpostul pânzei întinse pe țărusele de bambus, luminați prost de lumina palpătoare a unui photophor. La căpătâiul bolnavului se așeză acela care salvase viața indigenului. Cărând rănitul făcu câteva mișcări pe culcușul lui și deschise ochii. O lumină se ivi în privirea lui când zări pe cel mai apropiat dintre paznicii lui:

— Mașa lehra danila, murmură el cu voce slabă.

Auzindu-l, Clergery zâmbi:

— Pare-mi-se, miss Rachel, că salvatul nostru îți mulțumește în chipul lui.

Tânăra fată, — căci era o femeie cu toată înfățișarea ei masculină pe care i-o dădea costumul și echipamentul ei bărbătesc, — tânăra fată se ridică, cu un deget pe buze.

— St, Clergery, spuse ea cu glas înăbușit. Știi doar că pentru toți aici, sunt Bob Winkinson... Ce-ar spune doctorul van Bernheim dacă te-ar auzi?...

Niciodată, într'adevăr, șeful expediției n'ar fi consimțit ca o femeie să înfrunte în tovarășia lui multiplele primejdii și curse mortale de care e plină pădurea virgină. Dar miss Rachel Winkinson, reporter la *New Chicago Herald* nu se lăsase intimidată de acest fel de temeii. Jertfind sub foarfeca coaforului minunatului ei

păr ondulat devenise Bob Winkinson, ca să se înfățișeze doctorului van Berheim. Complicitatea lui Clergery, vechi prieten al familiei ei, făcuse restul. Și de douăzeci și cinci de zile decând dura campania, doar Larry Grant, un reporter atașat micii trupe de către *Daily Times*, aflase taina tinerei fete.

Deși concurenți, adversari chiar, Larry Grant nu trădase secretul colegei sale.

— St, Clergery, protestă și el îndată după Rachel, strează la gură să nu-i pricinuim necazuri drăguțului nostru vechi prieten Bob Winkinson. Mai ales adăugă el tachinator, trebuie să-l cruțăm pe tânărul nostru coleg și pentru că până acum evenimentele sunt departe de a răspunde așteptărilor sale și la ale doctorului van Bernheim.

Cu un gest Larry Grant opri o protestare gata să izbucnească pe buzele tinerei fete.

— Haide, haide, trebuie să recunoști că soarta e ironică. Peste două sau trei zile vom atinge ținta expediției noastre, și primul băstinaș pe care întâmplarea îl face să cadă în mâinile noastre, mulțumită d-tale, chiar desminte teoriile pe care le-ai apărat cu atâta îndârjire în coloanele lui *New-Chicago-Herald*,

Rachel își măsoară colegul cu o mutră încăpățânată:

— Imi mențin opinia, spuse ea dârză.

Expediția doctorului van Bernheim pornește în rădăvăr în căutarea unor „uriași”.

De mai mult de optsprezece luni, cercurile științifice și literare ale celor două lumi erau în fierbere. Circulau de mult

zvonuri nesigure și nelămurite relativ la o rasă de uriași care și-ar fi făcut apariția pe pantele platourilor înalte ale Amazonului. Nimeni din cei ce mai apoi discutaseră mai cu îndârjire problema, n'ar fi putut spune exact cum a luat naștere controversa aceasta. Povești de-ale trapeurilor care bat pădurile? zvonuri de-ale indigenilor? Unii vorbiseră de răpiri de copii de către o rasă de căpcăuni, așa cum credința populară a imaginat-o în veacurile trecute, dar care părea un anachronism ridicol în plin secol al douăzecelea.

Fapt e că, dela coloanele unei reviste cu mic tiraj din Ohio, afacerea ajunsese să fie publicată în jurnalele din Chicago, din New-York, apoi vestea trecu peste ocean, tradusă în douăzeci de limbi și făcuse deliciul amatorilor de fapte diverse din toate țările.

Un aviator brazilian care se rătăcise deasupra pădurii virgine, susținea că zărise într'un luminiș niște oameni de o înălțime uriașă:

„Coloratia epidermei lor, spunea el într'unul din interviewurile ce dase, era roșie, așa că semănau cu niște statui uriașe de aramă. Căroră un mecanician genial le-ar fi dat mișcare și viață...”

Un poet lansase cuvântul: „Goliații roșii” și cuvântul avu noroc și se răspândi.

Curând, savanții se emoți nară și grave disensiuni se ridică în sânul academiilor ale căror ședințe pierdură pentru un timp obișnuita atmosferă somnolentă. Unii vorbeau de rase preadamice. Alții se spri-

jineau pe Biblie, comparau pe uriașii de care era vorba cu cei de care vorbește Sf. criptură și căutară o nouă exegeză a text lor sfinte, la lumina acestui fapt nou. Niște geografi evocară misterele turburătoare ale Atlantidei scufundate.

Un alt c an savant se mulțumi să ridice din umăr. „Atlanti“? spuneau ei... Cum vreți să luăm în serios neroziile adunate din gura indigenilor primitivi pentru care un avion sau o locomotivă sunt lucruri divine, sau din gura unor trapeuri mincinoși ca toți cei care bat depărtările.

Unii savanții physiologiști, mai ales din școala germană și americană, demonstră imposibilitatea pentru structura umană, să treacă de anumite limite fără adânci modificări ale organismului, mai ales în ceea ce privește organele motoare și tubul digestiv.

Șeful „gigantiștilor“, — cuvântul fu lansat, — era doctorul Van Bernheim dela *Ethnologic Board* din Harvarad. Steagul grupului potrivit era ținut sus și tare de către profesorul Mariany, directorul lui *Physiologic Institute* din Boston.

Fiecare tabără își avea jurnalele sale. Cel mai îndârjit împotriva „gigantiștilor“ era *Daily Mail* din New-York, al cărui redactor-șef era Larry Grant. Dar găsea în miss Rachel Winkinson o adversară demnă de el. Față de ea în diferite rânduri chiar se simțise dând din colț în colț din lipsă de argumente.

Lucrurile ar fi putut continua să se învenineze — căci nu există certuri mai ranchiunoase decât ale savanților — dacă

dirigenții Institutului panamerican din Montevideo n'ar fi intervenit.

Grație unei Fundații, donația unui miliardar autohton, Institutul brazilian putea consacra în fiecare an o sumă importantă lucrărilor de laborator și cercetărilor științifice. Președintele Institutului panamerican își spuse părerea în cursul unei ședințe extraordinare.

— Anumiți savanți în frunte cu doctorul von Bernheim pretind că există undeva uriași prin regiunile Amazonului de sus; alții și nu dintre cei mai puțini stimabili, neagă faptul. Ei bine, să se ducă acolo și să vadă.

Directorul lui Ethnologic Board nu se dosi e de altminteri. În tovărășia credinciosului său asistent, doctorul Clerger, debarcase curând la Montevideo ca să organizeze bazele expediției sale. La cererea lui, îi fu alăturat profesorul Mariany, inamicul său personal, ca comisar controlor, pentru ca nimeni să nu poată nega rezultatele expediției, oricare ar fi ele. Personalul destinat să însoțească pe doctorul Van Bernheim cuprindea, în plus, pe Geo Silver, asistentul profesorului Mariany, un om gras, roșcat, veșnic absorbit în cugetări și tare timid; pe Larry Grant care lăsase redacția lui *Daily Times* în speranța de a face la întoarcere un reportaj senzațional din inima Americii de Sud; însfârșit, pe Bergamain, un bătrân vânător de origine franceză care știuse să-și câștige încrederea doctorului Van Bernheim, prin aceea că povestise că credea, fără ca să fie prea sigur,

a fi zărit într'o zi în pădurea virgină, urma uriașilor.

Cât despre miss Rachel Winkinson, nimeni nu luase aminte la ea când, în urma recomandăției doctorului Clergery, ea se alăturase expediției, nimeni. În afară de agerul și pătunătorul Larry Grant. Dar tânărului ziarist îi plăcea prea mult să joace *fair-play* ca să strice câtuși de puțin adversarului său din ajun, și chiar, după lungile săptămâni de luptă în comun, și lăsând deoparte câteva mici șicane camaraderești, o afecțiune solidă sfârși prin a lega pe cei doi tineri.

CAPITOLUL 2

— Doctore Clergery, ai băgat de seamă azi dimineață atitudinea lui Loshinamu.

Așa numeau membrii expediției pe tânărul băștinaș scăpat din gharele jaguarului. Căci el rostise de mai multe ori acest cuvânt arătând cu mâna spre pieptul său.

— Ai observat expresia de groază care s'a zugrăvit pe fața lui, când a văzut direcția în care mergeam?

— Și, întări și miss Winkinson, ce sfodări a făcut, deși rănit, să ne împiedice să plecăm?

Clergery zâmbi în umbra căștii lui de pânză albă.

— Poate că drumul nostru îi amintea supărătoarea lui aventură de ieri...

Larry Grant și Rachel clătinară din cap cu îndoială.

De cu zori tabăra fusese ridicată. Re-luaseră drumul spre înaltele podișuri misterioase.

În cap mergeau călăuzele, cu Bergamain trapeuru, *) și cu patru cinci sol-

---

*) Vânător american, care întinde capcane.

dați metiși din escorta dată de guvernământ. Apoi unul lângă altul, tăcuți, rumegând în gând cine știe ce teorie, doctorul van Bernheim și profesorul Mariany, șontăcăind pe piciorul schiop și sprijinindu-se când și când de umărul lui Silver. Insfârșit, salahorii și restul de soldați. Doi oameni purtau targa pe care odihnea Loshinamu, doi soldați căci salahorii se depărtau cu groază de ranit.

— Barșiva!... Barșiva dina... mormăiau ei atingând superstițioși amuletele de corn atârinate la gâtul lor. „Demonul roșu... demon roșu rău“, tălmăcise Bergamain, care cunoștea aproape toate dialectele dela amazon.

Clergery, Grant și Winkinson nu păraseau cu un pas pe ocrotitul lor, căci știau mișeliile la care se puteau deda salahorii băstinași. Acesta lua când și când mâna Rachelei și și-o puneă pe frunte în semn de supunere.

Zăpușeala devenea groaznic de apăsătoare. Mergeau muți ca niște umbre de vis prin umezeala putredă de miasme și cețoasă.

— Luminișul, spuse deodată Clergery
Era într'adevăr luminișul. În mijlocul acestuia zăcea o grămadă hidoasă, hoitul jaguarului plin de viață din ajun. Peste noapte vulturii și coyotii îl ciopârțiseră, iar acum roiuri de muște verzi și de furnici negre, sfârșeau ospațul.

Loshinamu la acest spectacol scoase un țipăt ușor și întoarse capul. Din aramiu se făcuse pământiu.

— Liniște, *dear boy*, îi șopti miss Win-

kinson trecându-i lin mâna peste fruntea umedă.

Acesta, ridicat în cot se agită cu riscul să răstoarne targa. Turuia la cuvinte neînțelese de nimeni, cu ochi când spre capul caravanei, când rugător spre Rachel.

Fata tăcu un moment:

— Ș'ar zice că vrea să ne împiedice să înaintăm...

— Hei, făcu Clergery, dacă am putea pricepe pe Loshinamu am ști poate multe despre demonul roșu...

Cât despre Larry încercă să întoarcă lucrul în glumă:

— Vlăjganul arămiu presupune poate că alți jaguari ne așteaptă undeva prin desișurile astea... Și tânărul reporter continuă să-și morfolească pipa înegrită pe care n'o lăsa dintre dinți fie că și țacănea articolul la mașina de scris în biroul lui *Daily Times* fie că se găsea lansat în cine știe ce colț al lumii în căutare de reportajii senzaționale.

Popasul de prânz aduse puțină destindere. Clergery observă cu ngrijorare faptul că salahorii indigeni se instalau la capătul opus celui unde odihnea Loshinamu.

— N'am făcut azi decât opt mille, constată morăcănos ca totdeauna profesorul Mariany.

— Ce vrei..., începu doctorul Bernheim.

— Știu, știu, trebuie menajat rănitul d-tale, rânji celalt, gata mereu să hărțuiască pe șeful „giganțiștilor”; de altel pentru pricopseala ce mergem să găsim, nici nu face să ne prea grăbim.

Doctorul van Bernheim îl lăsă să tachi-

neze și se duse să se intereseze de „rănitul său”.

Clergery desfăcu pansamentul. Doctorul părea mulțumit și bătu ușor pe obraz pe „pacient”.

— Merge, băete, zise el ca la spital, uitând că n'are cine să-l înțeleagă; mâine suntem în picioare.

— Doctore, zise Rachel, trăgându-l de mânecă, ai observat cicatricele dela gâtul lui Loshinamu?

— Cicatrice?... Doctorul, intrigat se aplecă. Pe gât? Aci sub amândouă fălcile!... Clergery, ia vezi și tu...

Capetele celor doi practicieni se apropiară. Pe carnea arămie a rănitului, două dungulițe mai clare arătau că acolo se făcuse cândva o incizie.

— Curios, foarte curios...

Doctorul van Bernheim întinse mâna să pipăie gâtul rănitului, dar acesta se aruncă înapoi scoțând un strigăt groasnic care făcu să tresară tot campametul. În ochii măriți de friguri, jucau licăriri de groază.

— Bine, bine, murmură doctorul van Bernheim depărtându-se, să nu obosim pe bolnav... Vom vedea asta mai deaproape altădată...

Apoi luă deoparte pe asistentul său:

— Clergery, spune-mi rogu-te, dacă ești de părerea mea. Ca să închidă cu atâta artă o incizie, cred că nu este în stare decât mâna unui medic format la Facultățile noastre...

— Și un singur bisturiu a putut face o incizie atât de netedă...

Deodată amândoi se priviră în tăcere

căutând să măsoare urmările descoperirii lor.

— Eu aş vrea să ştiu, murmură Clergery, dece Loshinamu a arătat atâta spaimă când ai vrut să-i atingi gâtul.

Doctorul van Berheim îşi mângăie un moment bărbuţa albă înainte de a-şi mărturisi neştiinţa.

— În orice caz, nicio vorbă, către nimeni, recomandă el...

Expe liţia urca acum primele costişe ale înaltelor podişuri. Mergea mai greu niefi vorbă, dar cel puţin nu mai respirau miasmele mocirlor din pădurea virgină care aci se rărea tot mai mult. Sfârşitul zilei din ajun trecuse fără incidente, a f a r ă doar că seara, Loshinamu respinsese cu aceeaş încăpăţânare ca şi la prânz pe doctorul Bernheim care vruse să examineze cicatricele misterioase la lumina photophorului. Strigătele lui speriaseră pe hamalii tolăniţi lângă focuri.

— Au să ne părăsească toţi... Incetează, te rog, spusese Bergamain care-şi cunoştea oamenii.

Şi într'adevăr, dimineaţa, profesorul Marriany avu prilejul să tune şi să fulgere când descoperi că doi din purtătorii de poveri fugiseră, ducând cu ei nu numai merinde şi o puşcă, ci şi ceasul lui de aur, căpătat în dar dela elevii lui din anul al doilea dela *Physiological Institut*.

În jurul celorlalţi douzeci şi doi de salahori rămaşi, soldaţii făceau o pază

strașnică, încadrându-i în tot timpul mersului.

— Ne e drumul tăiat... strigă deodată Larry, tânărul reporter care mergea înainte cu Bergamain și cu călăuzele. Îndărătul lor, veneau Miss Winkinson și Clergerly escortând pe Loshinamu care, de azi dimineață, mergea ca și ceilalți, fără slăbiciune.

— Evident, cu neputință de mers mai departe, bodegăni Bergamain.

O crăpătură largă de optzeci de picioare aproape, tăia calea. În josul stâncii colțuroase, la vreo cincisprezece yarzi poate, bubuia apa furioasă a unui torent.

— Nimic de făcut... — Afurisită neșansă...

Exclamațiile se încrucișeau în timp ce caravana cea mică se înghesuia la marginea prăpastiei. Miss Winkinson aruncă o privire pe față lui Loshinamu și i se păru că surprinde în ochii flăcăului un licăr sugubăț și ironic. Ea pricepu atunci dece, de ieri dela prânz, băștinașul nu făcuse nicio încercare de a se opune la înaintarea expediției. Drace! Trebuie că știa de existența acestei piedici și acum făcea haz de necazul exploratorilor.

Dar tânăra Americană, nu era din acelea care renunță le-ne la un proiect:

— Să urmăim râul, propuse ea, vom găsi desigur vreun mijloc să trecem această cascătură...

Ideia fu aprobată ca bună, dar se încinse acum o harță, mai aprigă ca oricând, între profesorul Mariany care pretinde să se ia pe Rio de vale și doctorul van Bernheim care prefera să urce spre izvor.

Miss Winkison trase la oparte pe Larry Grant și pe Clergery:

— Veniți cu mine, spuse ea reluându-și Remingtonul, ce-l rezemase de un copac.

Porniră toți trei în josul apei cum voiau profesorul Mariany. Dar după o jumătate miliă, Rachel se opri.

— Trebuie să urcăm în susul apei, declară ea tovarășilor ei.

— Dar bine, miss Winkinson, protestă Larry.

— Bob, eu sunt Bob, înțelege-te, spuse ea puțin răstită.

Plouat, el o urmă, cu Clergery după el, care nu mai pricepea nimic. La locul haltei, Mariani și Bernheim tot se mai certau. Loshinamu, ședea sugând nepăsător o tulpină de ferigă.

Rachel trecu dinco'o de protejatul ei fără a părea a-i da atenție și, mereu urmată de tovarășii ei, începu să urce pe malul apei spre isvor. Nu făcuse zece yarzi că o mână puternică îi strânse brațul. Era Loshinamu punându-i-se'n cale cu un val de vorbe, de gemete și rugăminți.

Un zâmbet de triumf lumină fața tinerii. — Lasă-l, zise ea lui Larry care se repezise să-l dea în lături. Lasă-l... șovăiam între două drumuri de luat, alarma lui Loshinamu ne arată că acesta e cel bun. Uitați-vă numai cum a sărit acum ca ars... Clergery, du-te de spune și celorlalți să ne urmeze. Eu pornesc ca iscoadă cu Larry.

Rachel făcu un pas înainte. Loshinamu mai întinse odăta brațul, dar ea îl res-

pinse cu tărie. Un licăr umed pluti o clipă în ochii tânărului indigen, apoi fața i se împietri într'o expresie fatalistă și porni pas cu pas după Rachel.

Popasul de prânz se apropiase când deodată ata scoase un strigăt:

— Larry, ia te uită, *dear old boy*...

Cu degetul arăta o întortochietură a râului. Chiar la începutul curbei, crăpătura stâncii se îngusta și, pe locul acela, un copac aruncat deacurmezișul dela un țărm la altul, făcea un fel de punte naturală peste prăpaștie.

Se auzea din urmă și gura lui Bergamain care se ciorovoia totdeauna cu călăuzele și salahorii. În curând cele două cete se uniră și, în puține vorbe, noii veniți fură puși în curent cu descoperirea.

— Vezi că aveam dreptate când ți-neam morțiș s'o luăm în susul Rio-ului, afirmă doctorul van Bernheim, grăbit să înfunde pe colegul său și trecând cu vederea, cu o sublimă inconștiență de savant, meritul pe care-l avea agerimea Rachelei în această afacere.

Grăbiră să ajungă la punte. Drumul, pe un teren aproape despădurit, fu de altfel mult mai scurt decum crezuseră. Decum sosiră, Larry și Bergamain se repeziră să se încredințeze că trecerea era cu putință.

Copacul, un soi de arțar, avea ca la 15 picioare în circonferință. De partea rădăcinilor, parte pe care se găsea acum expediția, era solid înțepenit în mal prin bolovani mari îngrămădiți la bază. Capătul celălalt părea să fi fost curățit în

parte de ramuri, așa ca să lase un fel de trecere prin frunzet.

— Am să vă spun un lucru, domnilor, începu Bergamain, schimbând ghemotocul de tutun ce-l tot mesteca, dela o falcă la alta. Un lucru care miră grozav pe un vechi trapeur ca mine...

Făcu o pauză, căci obișnuința cu singurătatea codrului, îl cam desvățase să-și găsească vorbele cu ușurință.

— Vedeți, domnilor, copacul ăsta n'a fost desrădăcinat de vânt. Asta s'ar vedea. Pământul ar fi păstrat urma copacului...

Larry încercă să râdă și să facă să râdă și pe doctorul van Bernheim și pe profesorul Mariany care se apropiaseră.

— Bată-te norocu, moș Bergamain, dar cine vrei să fi adus aci namila asta de copac?

— Atâta pot să spun, că eu unul nu...

— Băştinașii poate, întrebă la rându-i Mariany.

Bergamain iar mută ghelmotocul, chibzuind.

— Băştinași, d-le, deh... dar ar fi trebuit ca la o sută, ca să miște un asemenea uriaș...

Profesorul Mariany chicoti cât putu mai batjocoritor și adresându-se doctorului van Bernheim:

— Pun rămășag, scumpe confrate, că te gândești să ne explici ă isprava asta trebuie să fie datorită „uriașilor roșii“ ai d-tale. Nu zău, de data asta, se poate zice că namilele astea au fost pline de aten-

ție pregătind puntea asta anume pentru noi.

Bătrânul trapeur nu-și descreți fruntea și ridică mâna spre cer.

— Cine știe, domnule, spuse el grav. Cine știe?.. Nu trebuie să glumim nici-odată cu misterele Amazonului-de-Sus...

CAPITOLUL 3.

După amiaza fu folosită aproape toată la trecerea punții aruncate peste prăpastie. Căci, acolo unde un om liber pe mișcări putea trece lesne, era primejdios să riști pe salahorii încovoiați sub povara bagajelor. Urmând sfaturile lui Bergamain, se înjhebase de altfel dela un țărm la altul, cu ajutorul unei frânghii întinse, un fel de parapet.

Câțiva soldați trecură în urma bătrânului trapeur, care se înșumetase să încerce cel dintâi pentru a da inimă tovarășilor lui. Fură urmați numaidecât de șeful expediției și de profesorul Mariany a cărui schiopătare nu înleznea deloc trecerea pe trunchiul lunecos pealoc ări. Doi soldați rămaseră cu ceilalți exploratori ca să supravegheze hamalii și să-i silească, la nevoie.

Loshinamu trecuse îndrăzneț și sprinten, disprețuind ajutorul frânghiei-parapet și alergând cât putea de repede cu picioarele lui goale care se lipeau par'că pe scoarța aspră. Acum sta pe un colț de

stâncă ce domina prăpastia și, cu capul între mâini gândea.

Ce gânduri, ce taine se frământau îndărătul frunții lui tinere, umbrită de un stufiș de păr creț. Miss Winkinson era impresionată de atitudinea abătută, des-nădăjduită aproape, a protejatului ei.

— Ce păcat, spuse ea pentru a suta oară d-rul i Clergery, ce păcat că nu-l putem pricepe pe Loshinamu! D-rul, fatalist, î. ăltă din umeri. Văzuse atâtea suferinți prin spitale, încât devenise filozof.

— Dar bine, doctore... vru ea să protesteze.

Niște st. igăte o întrerupseră. Unul dintre purtătorii de poveri — căci din precauțiune treceau unul câte unul — dăduse o clipă drumul frânghiei și această minută de slăbiciune fusese deajuns. Fascinat de prăpastie, nu mai era acum decât o massă înformă, sdrobit de colțurile tăioase ale stâncilor și târît de apele șuvoiului.

Rachel își acoperi fața.

— N'ași mai îndrăzni niciodată să trec, murmură ea atât de încet încât nimeni nu putu s'o audă.

Fu nevoie să se întrebuințeze forța pentru a sili pe salahori să reia trasbordarea bagajelor căci moartea tovarășului lor îi impresionase cumplit. În sfârșit se lăsară convinși.

— E rândul nostru acum, spuse Larry.

Și întorcându-se spre tânăra lui tovarășă o întrebă, cu o tandreță bruscă și neprevăzută în voce:

— Miss Winkinson... n'are să-ți fie frică?

Tânăra fată avusese timpul să-și domine slăbiciunea. Scutură capul în semn negativ. Și emoționată și iritată totdeodată de solitudinea adversarului său de ieri, răspunse sfidătoare.

— Voi trece cea dintâi, old boy...

Și potrivindu-și pușca pe umăr, apucă cu o mână care nu tremura, frânghia ce servea de parapet.

Dedesubt, torentul își cânta melodia într'un ritm monoton și înfricoșător.

Primii pași deasupra unei prăpăstii sunt de o ușurin'ă surprinzătoare. Se pare că primejdia, la începutul ei, are viclenii pisicești. Zâmbitoare, Rachel înainta pe trunchiul arțarului, asigurându-și cu precauțiune fiecare pas. Deodată, mâna ei se încleștă pe frânghie. La treizeci de picioare sub ea, spuma clocotea licărind în lumină. Tânăra fată scoase un strigăt de groază. La strigătul ei o voce răspunse:

— Dar o să cadă...

Și Larry Grant se repezi fără ca să-i pese de primejdia ce-l pândea și pe el.

Dar un altul i-o luase înainte. În trei salturi, părăsindu-și poziția îngândurată și abătută, Loshinan u alergase spre tânăra fată, deja aplecată spre abisul atrăgător. S'o apucă pe Miss Wilkinson, s'o ridice în brațe și s'o transporte până la mal cu acea agilitate de panteră care-l caracteriza, fu pentru tânărul chestie de o clipă.

Loshinamu își depuse povara prețioasă pe iarbă as ră și se trase deoparte. Fața lui, luminată o clipă de efortare își reluă expresia semeață și nepăsătoare.

Cu riscul de a cădea, Larry străbătuse și el podul din câteva salturi.

— N'ai nimic? întrebă el cu o spaimă involuntară în voce, aplecându-ce spre tânăra fată.

Aceasta, foarte palidă, își trecu cu înfrigurare mâna pe fruntea muiată de o sudoare rece.

— Mulțumesc, Larry, murmură ea.

Pentru întâia oară îi spunea tânărului pe nume.

— Rachel, începu el, încurajat.

Dar îndată, tinerei fete îi păru rău de uitarea și de slăbiciunea ei de-o clipă. Privirea ei căzând asupra lui Loshinamu, ea se ridică și se îndreptă spre indigen, cu mâna întinsă:

— Mulțumesc, Loshinamu, tu mi-ai salvat viața!

Loshinamu își încrucișă brațele pe piept și se înclină cu multă noblețe în fața tinerei fete, apoi privirea lui se ridică spre cer cu o expresie de nesfârșită desnădejde.

* * *

Cred, domnule, că este absolută nevoie să supraveghiăm deaproape pe salahorii noștri...

Bergamain se apropiase de doctorul Van Bernheim și-i șoptea acestea la ureche.

Readus brutal la realitățile vieții, savantul măsură cu privirea pe bătrânul vânător.

— De ce te temi?

Celalt șovăi o clipă:

— De toate și de nimic. Dar oamenii

noștri nu mai sunt aceiași decând avem cu noi pe blestematul cela de „demon roșu”.

Din ochi, Bergamain arată pe Loshinamu care mergea cu ochii plecați pe urmele Rachelei.

Ei spun că ne poartă piază rea, și că suntem pierduți...

Van Bernheim nu se putu reține să nu ridice din umeri.

Ca niște indigeni să se lase impresionați de povești băbești, treacă-meargă... Dar el Bergamain...

— Fleacuri toate astea, spuse el cam supărat.

— Oamenii noștri mai spun că din pricina lui Loshinamu a căzut unul dintr'ailor în torent și că și Bob Wilkinson era cât p'aci să moară. Susțin că niciunul din noi nu va scăpa blestemului, decât doar prin fugă.

— Dar soldații?

— De ce se pot teme?... de câteva puști, când lor de demon le e frică...

Van Bernheim căzu pe gânduri. Fără de salahori, expediția ar fi lipsită de material de provizii, de arme și de muniții. Asta însemna că ar trebui să renunțe nu numai la ținta misiunii sale, dar însăși viața exploratorilor ar fi amenințată.

Șeful „gigantiștilor” își dădu deodată seama de greaua sa răspundere și-și dădu cu amărăciune seamă și de lipsa lui de experiență.

— Ce mă sfătuești să fac? întrebă el, aproape cu umilință, pe Bergamain.

Pecât părea, bătrânul vânător nutrise

de mult planul acesta, căci, împotriva obiceiului său, răspunse repede:

— N'ați voi, domnule, să campăm pe colțul cea stâncos, la gura păduricii pe care o vedeți colea?

Arată cu țeava puștii spre un muncel stâncos umbrit de un huceag des.

— Acolo, domnule. vom da două trei zile de răgaz oamenilor: calul odihnit nu mai smucește din hulube. Apoi ne vom putea relua drumul în condiții mai bune.

Doctorul Bernheim mai șovăia încă.

— Ajungem acolo peste o oră, stăruie Bergamain, încredințat că diplomația lui va avea câștig de cauză!

În realitate, trecură mai mult de trei ore până ce ajunseră la locul de haltă.

Poate doar Rachel observase oarecare agitație la Loshinamu când caravana își schimbase direcția. Tânăra fată nu știa dacă trebuie să se bucure sau să se îngrijoreze, căci dela chestia cu podul, un instinct tainic îi spunea că pe măsură ce se apropiau de mister primejdia necunoscută creștea în proporții considerabile. În momentul opririi, se iscă o ceartă între doctorul van Bernheim și profesorul Mariany. Primul, urmând sfatul lui Bergamain, voia să se așeze pe teren descoperit, pentruca în chipul acesta să poată supraveghia cu ușurință manevrele neliștitoare ale salahorilor. Leaderul „anti-gigantiștilor“ voia, dimpotrivă, să se așeze chiar în pădurice ca să profite de umbră și de răcoare.

Un eveniment subit puse capăt discuții-

lor. Gâfâind de alergătură, Larry sosi în fața celor doi savanți.

— O locuință... îngână el.

Indată ciondănelile în etară făcând loc întrebărilor.

Curios incorigibil, pecând ceilați se opriseră locului și discutau, tânărul reporter nu numai că înaintase până în gura pădurii ci se încumetase să facă și câțiva yarzi sub copacii cei tineri. Acolo văzuse:

— O colibă... mai bine zis o casă, o coșcogea casă...

Avea aerul că nu prea știe nici el bine ce era.

— Dar locuitori? întrebă profesorul Mar any ca să puie puțină ordine în ideile tânărului.

— N'am văzut pe nimeni... Dealtminteri am bătut în retragere, cât am putut mai repede.

Ceilalți membri ai expediției se apropiaseră.

— Cel mai bun lucru ar fi să ne ducem să vedem, declară hotărîtă Miss Winkinson.

— Vă însoțesc și eu, spuse Clergery, care tocmai sosise.

Toți erau turburați la gândul că poate aveau însfârșit să știe; că realitatea va tranșa într'o clipă o chestiune pe care luni întregi de polemici nu putuseră decât s'o învenineze. Erau cuprinși cu toții în momentul acesta de un entuziasm plin de neastâmpăr.

Singur Bergamain făcu notă discordantă.

— Fiți prudenți, îi sfătui el și împreună cu soldații luă îndată măsurile necesare

pentru menținerea ordinii caravanei, orice s'ar întâmpla.

Cu degetul pe trăgaciul Remingtonului, Larry Grant și Clergery deschideau calea. Apoi venea Rachel, escortată mereu de Loshinamu. Cu prilejul acesta, tânăra fată observă că pentru întâia oară protejatul ei își reluase bâta lui cea groasă de „lemn de fier“ care-i servise să se apere împotriva jaguarului.

La o distanță oarecare veneau cei doi savanți, și ceva mai departe, înapoia lor, Silver.

— Uite colo, șopti Larry.

Cu precauțiune, Clergery dădu deoparte perdeaua de frunziș. Printre ferigele arborescente se zărea un fel de luminiș, văd t despădurit de mână omenească.

Clergery mai făcu câțiva pași, cu îndoită prevedere. În fiecare clipă îi pân-dea sulita vreunui ind gen, sau mica săgeată otrăvită repezită din vreo sarbacană și a cărei înțepătură iartă tot atât de puțin ca mușcătura celei mai temute reptile a Amazonului.

— La dreapta, mai spre dreapta, șopti Larry.

Clergery se aplecase ceva mai mult poate decât ar fi fost prudent, dincolo de perdeaua de frunze, și deodată o tresăritură îl scutură din creștet până'n tălpi. Luminișul avea oarecum forma unei pere. La extremitatea subțiată, dominând un spațiu descoperit, zări acum coliba pe care tânărul reporter o descoperise adineauri.

Structura primitivă a colibei, silueta ei

de con ovoid amintea adăposturile pe care indigenii cei mai primitivi ai Amazonului au obiceiul să le clădească în satele lor, la confluența arroyos-urilor.

Dar un amănunt izbi numaidecât pe Clergery. amănunt halucinant care, în orice altă împrejurare, l-ar fi făcut să se îndoiască dacă e în toate mințile. Coliba aceasta semăna cu toate celelalte pe care le văzuse până acum, dar s'ar fi putut spune că fiecare dimensiune a fost înmulțită de câteva ori. Vârful acoperișului ar fi întrecut cu ușurință podeaua unui al doilea etaj.

Un „buss“ din New-York ar fi intrat fără greutate ca într'un garaj prin ușa deschisă.

— Giganții... murmură el cu glas înăbușit.

— Giganții!... repetă ca un ecou, o voce la urechea lui.

Era doctorul van Bernheim care-i ajunsese și care se mira la rândul lui de dimensiunile gigantice ale locuințelor pe care le vedea.

— Giganți, haha... lătră îndată o voce chico itoare, giganti, haha...

Profesorul Mariany își bătea joc de semnele disperate de prudență pe care le tot înmulțea Larry Grant.

— Giganți... da' unde mă rog dumneavoastră îi vedeți pe faimoșii ceia de giganti?

Ce-i drept, — și din fericire, dealtminteri, — nicio urmă de suflare omenească nu se manifesta în luminiș și chiar și

coliba însăși părea părăsită de câțeva vreme.

— Dar însfârșit, scumpe coleg, nu poți totuși nega...

— Să neg ce? Crezi oare că ai stabilit ceva, pentrucă ai descoperit o termitieră de proporții considerabile, nici vorbă, dar care...

— Apropiați-vă, strigă de depar'e Larry, care, în tovarășia doctoru ui Clergery, înaintase cu carabina în mâini până aproape de pragul colibeii

Acum, se deosebiau mai bine amănuntele clădirii. Cuvântul clădire nu era exagerat spre a se denumi, ac st fel de cupolă ovoidă a cărei înălțime trecea de optsprezece picioare. Modelul era grosolan.

— Crăci lipite cu lut, constaă tânărul reporter al lui *Daily Times*,

Pervazul ușii — avea singur mai mult de nouă picioare înălțime — era susținut de trunchiuri prost cioplite. Lângă deschizătura aceasta enormă, albi simțeau impresia alarmantă a unor pitici care ar vizita vreunul din marile noastre orașe moderne.

— Asta-i o locuin'ă a giganților mei, exclamă triumfător profesorul Bernheim.

— Dar cine-ți spune că nu suntem pur și simplu în fața unui templu construit de niște oameni ca ăsta de colo.

Cu dispreț arată spre Loshinamu care se ținea deopa te.

— ...In onoarea vreunei divinități sălbat ce. *By God!* Dacă *Christmas Cathedral* din New-York își înalță clopotnițele până la o sută douăzeci de yarzi înăl-

time, nu putem conchide de aci că New-Yorkezii sunt niște uriași.

— Dar, protestă Clergery, vedeți bine că coliba aceasta nu conține niciunul din idoli ai aceia mai mult sau mai puțin grosolan ciopliți, care ar trebui să se găsească de obicei într'un templu barbar.

Profesorul Mariany clipi un moment dar apoi îndată întâmpină:

— Și mai vezi parcă altceva, întreabă el, vreo uncaltă casnică? Cana, bunăoară, din care bea uriașul, locuitor al acestui imobil?

— D-ta ai spune atunci că e o baie, încercă să glumească Larry Grant care se temea ca încordarea ultimului schimb de vorbe să nu stârnească vreo ceartă.

La această glumă, un zâmbet slab pluti o clipă pe buzele doctorului van Bernheim. Clergery profită de momentul acesta ca să dea altă întorsătură conversației.

— Cred, propuse el, că am putea întinde tabăra aici, am avea totdeodată și avantajul umbrei...

— Și posibilitatea, mulțumită luminii, să avem neconținut sub ochi pe salahorii noștri.

— Am put a deasemeni în caz de primejdie, să ne apărăm în condiții bune, observă Miss Winkinson, care nu părăsea din ochi fața întunecată a lui Loshnamu.

În clipa aceasta hiar văzură pe unul din soldații escortei venind în fugă.

— Salahorii nu vor să intre în pădure, spuse el gâfâind.

Se strânseseră cu toții în jurul lui.

— Missie Bergamain cere ca ceilalți Missie să vie numaidecât

Intr'o clipită, exploratorii își dădură seama de gravitatea situației, și luându-și fiecare Remingtonul, se repeziră în direcția unde lăsaseră pe salahori.

Abia străbătuseră câțiva yarzi că și auziră duduind împușcături.

— Mai repede! strigă Larry Grant care alerga cu câțiva pași înaintea tovarășilor săi.

Se năpustiră cu toții prin desiș, fără a mai lua în seamă crăcile care le biciuiau fețele, sau spinii care le sfâșiau hainele. Detunăturile se auzeau acum tot mai resfirate ca ultimele pocnete ale unui foc de artificii gata să se stingă.

Mai răsunară două trei detunături surde ale Coltului lui Bergamain, apoi, nimic, o tăcere de moarte.

Tânărul reporter ieși val-vârtej din pădure. În jurul lui Bergamain, doborât, mai zăceau pe jos vreo zece soldați. Restul erau ascunși iar unii o luaseră la fugă cu salahorii ale căror siluete se ghiceau alergând nebunește prin bălăriile înalte ce tapisau clina.

Larry Grant duse Remingtonul la ochi. Devale, un om se năruiră, dar ceilalți erau deja în afară de bătaia puștii.

Larry Grant se apropie îndată de tovarăși săi care se apăsaseră asupra bătrânului vânător. Cu degete'le lui dintr-o parte, doctorul van Bernheim îi dăduse deoparte cămașa de pânză grosolană, descoperind pieptul tatuat al lui Bergamain. Sângele

îi curgea încet dintr'o rană minusculă rotundă, drept deaupra țâței stângi.

— Nicio speranță, murmură practicianul.

Intr'adevăr, rănitul horcăia. O spumă roșiatică se ivise în coșurile gurii. Deodată scăpând, într'o ultimă tresărire de energie, din mâinile celor care-l susțineau, bătrânul se ridică în capul oaselor și cu brațele întinse spre Loshinamu care, nepăsător, contempla scena:

— Demonul roșu, strigă el, cu glas înspăimântat, demonul roșu...

Un sughiț îl scutură tot.

— Demonul ..

Ca un trunchi tăiat de seacă se năzui deodată; fără de viață.

— Vino, biata mea micuță...

Binișor, Larry Grant târî după el pe Miss Winkinson departe de spectacolul acesta prea de tot impresionant. Deodată, tânăra fată, nemai fiind în stare să se mai stăpânească izbucni în hohote de plâns convulsiv.

— Larry, murmură ea, Larry, când mă gândesc că numai eu sunt pricina tuturor celor întâmplate,

— Pricina? Cum asta?...

— Nu sunt eu aceea care l-a salvat pe Loshinamu?... De când e cu noi, expediția dă din nenorocire în nenorocire...

Și între două sughituri de plâns, tânăra fată adăugă:

— Ai auzit ce-a spus Bergamain?... Flăcăul ăsta e demonul, demonul roșu al Amazonului...

Larry Grant își liniște cu gingășie tovarășa cum consolezi un copil care s'a lovit

de o mobilă. Curând văzu pe Rachel ceva mai calmă. Dealtminteri chestiuni grabnice îi readuseră la realitate.

— Ce-o să ne facem? întrebă însfârșit Miss Winkinson.

În acelaș moment, supra viețuitoarii expediției își puneau aceeași întrebare.

Un fel de pace se lăsase între adversarii cei mai învierșunați din ajun. Acum nu se mai punea chestiunea existenței mai mult sau mai puțin problematică a uriașilor roșii ci de salvat existența însăși a exploratorilor.

Mulțumită jertfei lui Bergamain și a soldaților săi, o parte din arme și provizii fusese salvată de lăcomia salahorilor. În urma sfatului lui Clergery fu hotărât înainte de toate să se transporte aceste modeste resurse până la cabana misterioasă, unde vor fi cel puțin la adăpost de intemperii și de prădăciunile fiarelor.

— Apoi vom mai vedea...

CAPITOLUL 4

Primele impresii ale lui Miss Rachel Winkinson, când își reveni în fire fură totdeodată dureroase și încălcite. Amintiri neguroase din copilărie, un Crăciun cu whisky și șampanie californiană. Apoi își aminti cu o precizie îngrozitoare de lovitură de baston de cauciuc pe craniu pe care i-o acordase cu generozitate un policeman pecând ea făcea un reportaj referitor la Marșul Foamei, al șomerilor, spre Casa Albă.

Și o clipă, mintea i se întunecă din nou.

La trezire, tinerei fete îi răsări în amintire bivoacul din colibă imensă: Adormise ca și tovarășii ei pecând singurul soldat care supraviețuise, preluase paza, deși zdrobit de oboselile zilei. Ca de un coșmar, își amintea de niște oameni de o înălțime uriașă, care apăruseră brusc din umbră. O mână enormă se abătuse pe obrazul ei, mascându-i dintr'o singură lovitură, înăbușindu-i strigătele de groază...

— Fantezie toate astea!...

Rachel Winkinson avu un răs aspru pe care ecoul îl repercută ciudat.

Sunetul propriei sale voci smulse pe tânăra fată din toropea'ă. Se ridică pe jumătate, căscând ochii în întuneric.

— Ce mai vis! Ar trebui să-l povestesc dragului meu prieten Larry, murmură ea ca să-și dea curaj. Dar la ce bun să tremur?

Sub mâinile ei cu degetele crispate, Rachel simți pe jos aceeași podea de lut bătut ca și în coliba în care adormise. Totuși, nevoia de a respira aerul curat al nopții, o împingea afară. Bâjbăind, încercă să se orienteze și, foarte încet, ca să nu-și trezească tovarășii, care adormiseră ca și ea pe pământ. făcu câțiva pași cu băgare de seamă. Mâna ei șovăitoare dădu de un perete.

Merse. Dar nu da de ușe. Unde să fie ușa?

Fata făcu o sforțare violentă de a se stăpâni. Nu era un vis, un vis absurd care continua. Mai încet încă, punând mâinile una după alta, își reîncepu rondul descurajator. Iar și iar lutul aspru, Apoi senzația se schimbă deodată. Simți ceva aspru sub degetele ei, ca niște scânduri nerândeluite. Deodată, tânăra fată înțelese și scoase un strigăt. Tablia asta nu existase în ajun, acum erau închiși, prizonieri!

În disperarea ei un geamăt îi scăpă din nou. Chemă fără voie:

— Larry! Larry!

Din sânul nopții, o voce slabă, atât de slabă încât părea depărtată, răspunse. Și murmurul acesta fu pentru Miss Winkin-

son ca o lumină de far pentru un vas care plutește orbește prin ceață deasă.

— Larry! Larry!... chemă ea din nou.

Și călăuzindu-se după gemete se împlețici înșfârșit de un trup întins deacurmezișul drumului ei.

— Larry, d-ta ești...?

— Rachel? *God bless you!*... sunt legat mai bine decât cel mai bine legat salam de New-York.

Tânăra fată își plimbă mâinile pe trupul pe fața prietenului re-ăsit înșfârșit și o clipă se crezu salvată, pentru că nu mai era singură.

— Rachel, murmură tânărul reporter. Scotocește prin buzunarul vestei mele și vezi dacă blestemății aceea care ne-au făcut prizonieri, mi-au lăsat briceagul.

Șovăind, tânăra fată pipăi pieptul tovarășului său. Dădu de briceag. Il deschise.

— Incearcă, Rachel, de-mi taie legăturile.

În întuneric, Miss Winkinson băjbâi, căutând cu degetele ei frânghia de fibre aspre ca s'o taie.

— Binișor!... gemu Larry, care, cu toată stăpânirea de sine nu se putu reține să nu tresalte brusc.

Tânăra fată înțelese că-i făcuse rău tovarășu ei.

— Iartă-mă! îngână ea.

— Nu-i nimic, urmează...

Tremurând, ea reîncepu să taie la întâmplare.

— Foarte bine acum, spuse deodată Larry Grant.

Legăturile care-i rețineau mâinile la

spate cedaseră deodată și acum voia să continue singur:

— Acum dă-mi mie cuțitul ca să-mi liberez și picioarele.

O clipă, în întuneric, se auzi hârșăitul lamei. Apoi, Larry Grant se ridică dintr'odă și își trosni încheeturile și se mișcă o clipă pe loc ca să-și restabilească circulația sângelui în membrele lui amorțite.

— Dumnezeu fie lăudat, spuse el deodată. Mi s'a lăsat și bricheta.

O lumină slabă țâșni în mână întinsă a reporterului lui *Daily Times*.

La prima vedere, nimic nu deosebia celula în care se aflau acum de coliba în care adormiseră, nimic decât ușa care-i despărțea de lumea de afară, adică de libertate.

Ne prea având benzină, flacăra brichetei pălpăia și fumega. Incredințându-și firavul luminațor lui Miss Winkin on, Larry Grant se îndreptă spre trupurile tovarășilor săi, care erau întinși pe pământ ca niște saci la rând. Și întorcându-i unul după altul recunoscă pe doctorii van Bernheim și Clergery. Profesorul Mariany zăcea ghemuit în colțul lui, iar nu departe de el grasul Silver părea, așa legat cum era, o pasăre pregătită pentru frigare.

Numai soldatul supraviețuitor lipsea dela apel. Santinela lor fusese-se fără 'ndoială asasinată de răpitorii în mână căroră încăpuseră membrii expediției.

Dându-le tot felul de îngrijiri, miss Winkinson și Larry isbutiră să readucă în simțiri pe tovarășii și prietenii lor.

Gemând, bombănind, blestemând fiecare întâmpina trista lor soartă în felul său deosebit.

— Mi-e foame, murmură deodată fără să vrea miss Winkinson.

Și acest simplu cuvânt, mărturisire a slăbiciunii omenești, avu darul să readucă pe nenorociții tovarăși la teribilele probleme ale clipei.

— Unde suntem?...

— Ce ne facem acum?

Exclamațiile se încruc șau pline de nedumerire. Asupra unui singur punct erau toți lămurii: erau prizonierii...

— Am fost surprinși și răpiți în timpul somnului de un trib sălbatic, își dădu cu părerea Clerger.

— Dumnezeu mare! gemu Silver, poate vreun trib care-și mănâncă prizonierii! Ca mai gras din toți, se simțea cel dintâi amenințat.

— În orice caz o să ne vindem scump viața, rosti cu o voce dârză miss Winkinson.

— Cum o să ne apărăm? Ca arme, nu avem decât briceagul meu, spuse Larry Grant silindu-se să facă haz de necaz.

Din umbră, răsună deodată râsul amar al fetei:

— Răpitorii noștri ne-au luat tot ce ne-ar fi putut servi ca să ne apărăm, dar nu s'au gândit la browningul ce-l am ascuns în buzunarul pantalonului meu.

— Un revolver?

Ultimele licăriri ale brichetei tânărului reporter fură folosite la verificarea automaticului, dacă era bine încărcat: nouă

cartușe în cutia lui și unul în țevă. In-
dată făcură un plan pe care numai des-
nădejdea îl putea insufla disperaților:
când li se va aduce mâncarea ..

Aci, Silver scoase un oftat pecând
noaptea îi ascundea schimonoselile sufe-
rinții...

...Căci desigur că li se va aduce de
mâncare, prizonierii se vor năpusti asupra
sălbaticului. Apoi, profitând de ușa des-
chisă, vor lua-o la sănătoasa și ...cu atât
mai rău pentru cei ce li se vor pune în
cale.

Plan simplu, cop lăros, care n'avea una
la mie șanse de izbândă. În inima căruia
vibra totuși acea speranță de nestăpânit
care nu cedează niciodată în sufletul
uman

— Cât e ceasul... Larry, întrebă Miss
Winkinson cu voce slabă.

Flacăra brichetei sfââi.

— Ora șapte, răspunse tânărul cu des-
curajare.

În întunericul desăvârșit care domnea
în temniță, nu se putea nici măcar ști
dacă e zi sau noapte.

Un val de tristețe trecu peste sufletele
prizonierilor. Doar vocea lui Silver ghe-
muit în colțul lui, evoca aiurând cu voce
tare menu-ul unui ospăț pantagruelic.

— Să ieșim de aici, da, să ieșim, gemu
deodată doctorul Clergery, la limita pu-
terilor.

Intr'adevăr, în împrejurările acestea
tragice filozofia lui obișnuită îl părăsea.

Larry Grant era întins lângă perete,
lângă Miss Winkinson. În sinea lui tână-

rul era dezolat că nu putea ușura suferințele tovarășei sale. Deodată simți că i se strecura între degete un obiect rece pe care-l pipăi o clipă. Era browningul.

— Da, spuse el cu voce surdă, și cu atât mai rău pentru primul care va intra.

Totuși minutele începură să se scurgă din nou cu o încetincală desnădăjduitoare. Prizonierii s'ar fi putut crede înmormântați la o sută de yarzi sub pământ, căci zidul gros de chirpici nu lăsa să pătrundă niciun zgomot până la ei.

— Mi-e sete, murmură Rachel, zvârcolindu-se pe culcușul ei.

Și lângerea aceasta îl făcu pe Larry să se cutremure până'n străfundul ființei lui.

— Au să mi-o plătească scump, mormăie el, gândindu-se la suferințele tovarășei sale.

În aceeași clipă, se auzi un fel de scrâșnet de lunecare mai curând, în direcția unde se afla ușa. În-fârșit, venea cineva... Instinctiv, Larry se ridică pe jumătate și trase piedica revolverului.

— Cu atât mai rău, murmură el, gata să sară ca o fiară.

Deodată ușa se deschise, inundând încăperea de lumină. O ușă imensă ale cărei dimensiuni nu se putea compara decât cu ale colibii în care adormiseră exploratorii. La fața acestei lumini neașteptate, ochii prizonierilor clipiră timp de câteva secunde.

Dar îndată lumina fu voalată de ceva enorm, de o matahală ciudată, o namilă mișcătoare. Și pe ecranul de lumină se

desenă o siluetă. Era o siluetă umană, cel puțin atât pe cât se putea judeca, deși cel care venea avea de cel puțin de două ori înălțimea unui individ normal...

Cu tot curajul lui, Larry se trase îndărăt ca și ceilalți, până'n fundul colibei.

O mână pe care razele te puteau face să crezi că e cioplită în bronz, împinse spre prizonieri un ciubăr mare umplut cu un fel de fiertură aburitoare. Apoi, mâna se retrase, închizându-și pumnul enorm, și ușa se închise la loc. O clipă, prizonierii și-ar fi putut închipui că fuseseă jocul unuia din acele mira ii îngrozitoare pe care le produce foamea și setea. Dar deodată izbucni un râs triumfător:

— Ei bine, profesore Mariany, ești acum mulțumit? Ești convins?... Ai văzut sau nu un uriaș de astădată?

Era doctorul van Bernheim. Bătrânul era turburat că-și vedea însfârșit realizate teoriile pe care le apărasc cu căldură luni de-a rândul. Parcă-și pierduse mințile. Și în triumful său, renunțând la orice generozitate, potopea pe adversarul său cu valul vorbelor:

— Destul am fost combătut, exclamă el, fericit că-și poate vărsa tot năduful pentru toate afronturile pe care le întâmpinase în forurile științifice ale celor două lumi. Acum e rândul meu să râd, e rândul meu să depun în fața academiilor raporturi amănunțite pe care, d-ta, scumpul meu coleg, — se înclină ironic în fața profesorului Mariany, — ...vei fi

primul care să le certifice ca perfect exacte.

— Înainte de a vă gândi la glorie și la academii, interveni cu brutalitate Larry Grant, ar fi bine de descoperit un mijloc practic cum să ieșim din capcana asta, unde riscăm să putrezim până la sfârșitul veacurilor.

O mână se lăsă blajin pe brațul tânărului.

— Ești înfuriat, Larry... Oare pentru că am avut dreptate împotriva d-ale apărâ d-teza „gigant știilor”? Într-bă drăgăstoasă miss Winkinson.

Reporterul lui *Daily Times* își mușcă buzele.

— Nu, Miss Rachel, răspunse el cu aceeași intonație. Sunt gata oricând vei voi d-ta să recunosc că n'am avut dreptate. Dar mărturisește că situația noastră nu e strălucită...

Își scăzu vocea: — Și mai cu seamă, nu știu de ce, sunt îngrijat de d-ta... foarte îngrijat...

Se auzi un fel de lăpăit din colțul temniței: — Vă asigur că cioba asta este cât se poate de suportabilă, bolborosi Silver cu gura plină, cu fața aplecată peste cubărul adus de uriașul roșu.

Nu aveau nici linguri, nici strachini, dar foamea care încleșta măruntaiele tuturor, îi făcu să uite de aceste unelte de confort. Timp de câteva clipe nu se auziră decât buze lăpăind sau măsele mestecând de zor.

— Orez... diagnostică Clergery, care-și regăsise seninătatea. Cât despre carne,

parc'că ar fi de berbec, dar de jurat nu pot să jur...

— De bivol mai degrabă... fu de părere Larry Grant, mușcând cu pofta vârstii sale.

— În orice caz „bunii noștri uriași” par să n'aibă de gând să ne lase să murim de foame, găfâi Silver îmbuibat, lăsându-se însfârșit într'o rână ca să mistuie.

— .. Bunii noștri uriași... hm... om vedeă dacă nu sunt niște căpcăuni care ne dau de mâncare ca să ne prepare mai bine pentru ospățul lor, îl tac înă pe Silver repotterul, devenit iar mucalit dupăce-și potolise foamea.

După câteva minute însă, conversația căzu dela sine; fiecare luă git iar în colțul lui părea a aștepta nu știu ce eveniment care putea să vie să-i schimbe cursul existenței. O întâmplare sau o atracție involuntară făcu pe miss Winkinson și pe Larry Grant să se găsească iar unul lângă altul.

— Ști la ce mă gândesc, întrebă cu jumătate glas fata

Reporterul se plecă spre ea ca s'audă mai bine.

— Mă'ntreb, șopti ea, dacă Loshinamu o fi avut aceeași soartă ca soldatul care ne rămăsese credincios. Mă tem să nu fi fost asasinat și nenorocitul acesta.

Ea oftă! — Bietul Loshinamu!... Când mă gândesc că la un moment fusesem atât de stupizi să ne închipuim că acest „demon roșu” era cauza tuturor necazurilor noastre.

Larry încerca s'o liniștească:

— Văzuși uriașul nostru de adineauri, are și el corpul arămiu și e probabil de aceeași rasă cu protejatul d-tale. Poate că răpitorii noștri l-au cruțat pe el...

CAPITOLUL 5

Şase uriaşi cu bâte mari escortau pe prizonieri. Era întâiul lor drum prin oraş, dacă se poate numi astfel o îngrămădire de clădiri şi răneşti. În orice alt loc, ai fi vorbit de sate, de sălbatci, dar aici, mărimea gigantă a cabanelor le dădea cu totul altă înfăţişare decât cea a locuinţelor obişnuite ale ţarmurenilor Amazonului.

La trecerea exploratorilor, — nişte pitici cu feţe albe, îşi ziceau desigur ciudaţii privitori, — se îngrămădeau în număr destul de mare nişte făpturi cu trupuri de namile, la fel la statură cu cel care le aduse mâncare în prima zi, şi la fel cu paznicii care-i escortau acum.

— Îţi scrânteşti gâtul ca să te uiţi să le vezi faţa, spuse Larry glumeţ.

Ceeace te isbea îndeosebi la ei era expresia animalică a feţelor lor. Bărbaţii, — uriaşi, — purtau nişte şorţuri scurte care le lăsau liber pieptul paros ca de gorilă, şi braţele la care ieceau în relief nişte muşchi formidabili. Femeile, sau cel puţin se putea presupune că erau nişte femei, erau învestmântate în nişte

cămăși albe cu poale lungi, de ai fi zis că sunt croite din niște pânze de corabie de pe c targul cel mare.

Doctorul van Bernheim și profesorul Mariany discutau cu aprindere. Dece, într'adevăr, n'ar fi făcut-o, întrucât paznicii lor îi lăsau să vorbească în voie. Silver își sălta pântecul alături de Clergery, devenit deodată tăcut când observă că uriașii aceștia purtau la gât ac cași cicatrice albicioasă pe care maestrul său și el o descoperiseră la gâtul lui Loshinamu.

— Vezi, stimabile confrate dela *Daily Times*, tachină zâmbind ștregărește miss Winkinson. că avusesem dreptate susținând împotriva d-tale că goliații roșii există. Iacă, avem „plăcerea“ să-i vedem... Unde crezi că ne duc? Și-i arată din ochi paznicii, a căror piele uleioasă lucea în soare ca arama lustruită.

— Nu la locul de execuție, o liniști Larry. În toate țările, civilizate sau barbare, a a ceva se face cu tam-tam de tobe și trâmbițe, cu pompă și cu alai încerca el să râdă. Eu cred mai de grabă că suntem duși la șef, vreun uriaș falnic desigur, a cărui anatomie și fiziologie vor face bucuria și gloria bunului nostru prieten doctorul van Bernheim.

— Să dea D-zeu să fie tot atât de blajin ca ăștia care ne însoțesc, șopti fata cu un fior pe nu-l putu ascunde.

Mica trupă ieși din orașul gigantilor înconjurat de-o îngrădire de trunchiuri întregi de un diametru și de o mărime care aminteau copa ul punte depe prăpastie. La oarecare depărtare de oraș, pe

o stâncă, se înălța, ca un fel de cetățuie antică, o casă clădită europeaneste, dar având niște ziduri înconjurătoare peste măsură de înalte, părând a face cu neputință orice escaladare, chiar și din partea gigantilor vecini. Incolo, acoperișul, ușa și ferestrele casei erau de mărime obișnuită la casele noastre.

Văzându-le, captivilor le veni deodată inima la loc. Poate că înfățișarea clădirii îi făcea să-și spună că acela la care erau duși, era un om la fel cu ei, de statură lor.

Clergery se apropiase de doctorul van Bernheim, care observase și el la gâtul uriași or misterioasa cicatrice.

— Cu toate astea, Loshinamu era un om ca noi. Ce trebuie să gândim?

În momentul acesta, paznicii îi împinseră prin bolta porții de intrare. Prizonierii nu se liniștiră decât când văzură pe uriași rămânând afară.

Totdeauna curajos, Larry făcu câțiva pași, riscându-se cel dintâi spre curte. Acolo, umbriți sub un frunzar, ședeau doi bărbați, doi albi, lungiți în niște *rocking-chairs* și fumând niște lungi țigări braziliene al căror fum acru împuțea aerul. Cel mai tânăr era slab și uscat ca și cum pielea gălbegioasă și aproape străvezie ar fi îmbrăcat un schelet. Celălalt mai scund, și mai împlinit la corp, nu atrăgea atenția decât prin nasul lui ca un plisc de vultur și prin ochii negri prin care treceau par'că scăpărări de foc. Dela prima ochire, după înfățișarea lui dominatoare și după părul

lui încărunțit, se recunoștea că era șeful.

— El e, nu poate fi decât el..., spuse cineva cu jumătate glas.

Larry Grant se întoarse. Tovarășii săi îl ajunseseră din urmă, și contemplau cu curiozitate spectacolul neașteptat care li se înfățișa.

Deodată, cașicum și-ar fi dat însfârșit se uita de prezența captivilor, cel mai bătrân dintre cei doi bărbați se ridică pe jumătate din peșezlongul lui și spuse cu o voce pe care se sili să o facă să pară amabilă:

— Înaintează, doctore van Bernheim, înaintează, profesore Mariany... și dv. deasemeni, domnilor, înaintați...

Șeful expediției Institutului Pan-american, făcu un pas înainte și cu ton hotărât, declară:

— Sper că prietenilor, mei și mie nu ne va părea rău de a fi oaspeții dv., doctore Marsay-Darny.

Cel căruia i se vorbea încruntă un moment sprânceana. dar ar fi fost cu neputință să spuie cineva dacă era nemulțumit sau uimit că taina identității lui fusese descoperită din primul moment.

— Vasăzică cineva își mai aduce aminte de mine? murmură el, cu pentru sine.

Van Bernheim răspunse îndată printr'un compliment în doi peri:

— Nimic, spuse el, nu va putea împiedica pe un adevărat savant să facă omagiul datorit primelor lucrări ale doctorului Marsay-Darny.

Cu nările fremătătoare de mânie, cu o flacără neliniștitoare în privire, Marsay-

Darny umbla sub frunzar ca o fiară pe care fierul roșu al domesticitorului l-ar fi atins.

— Un savant... un adevărat savant..., mormăi el cu voce surdă... Dar știi măcar d-ta, care vorb-ști a tfel. ce est adevă-rata știință?... „Știința căreia trebuie să i se sacrifice totul, pentru că ne dă o pu-tere nemărginită și-l face pe om aseme-nea Celuia care în șapte zile a creat lumea“. Apoi mai adaugă cu un rânjet: Cât de pre primele lucrări ale doctorului Marsay-Darny, ți foarte mulțumesc... Mă leapăd de ele...

Larry tresări. Pentru a treia oară fu rostit numele acesta în fața lui, și mai era sigur că-l auzise rostit și alt-undeva, într'alte împrejurări, dar unde? Cu toate sfortările tânărului, memoria lui rămânea rebelă.

— Bietele mele prime lucrări, urmă doctorul Marsay-Darny. Merită oare os-teneala să mai vorbim despre ele?... Câteva cercetări elementare asupra secre-țiuni or glandulare și a grefelor animale, nimic mai mult...

Aceste din urmă precizări iluminară ca un fulger creierul lui Larry Grant.

Tânărul își aminti o poveste des ul de întunecată de care se vorbise mult cu vreo douăzeci de ani înainte, și al cărei trist erou fusese un anumit doctor Mar-say-Darny. Era vorba de niște experiențe de vivisecțiune, de care se înd gnaseră membrii mai multor societăți de pr tectie a animalelor depe Noul Continent. Lucru-rile ar fi rămas totuși nu prea înveninate,

dacă mai apoi, în spitalul pe care-l dirija do torul, n'ar fi murit un copil în urma unei operații a cărei necesitate nu-și orea găsea explicație.

Boicotat de lumea științifică americană, doctorul Maarsay-Darny trebuise în urma unei neîndurătoare campanii de presă, să lichideze clinica lui personală și să dispară.

Cum și de unde acest proscris ajunsese el aci, în inima Americii-de-Sud? Și ce era mai ales cu acești uriași în mijlocul cărora trăia și pe care-i stăpânea ca un rege?

Intre timp doctorul Marsay-Darny își recăpătase însfârșit stăpânirea de sine

— Scumpe coleg, spuse el cu o politeță forțată, mi-ai reamintit adineauri că erați oaspeții mei... Deși nu sunt decât un sălbatic, — sau poate din cauza asta, — voi respecta față de dv. legile ospitalității...

Bătu de trei ori din palme, și veniră fuga trei băștinași, care ca statură și chip erau parcă frați cu Loshinamu.

— Iată servitori dv., declară doctorul Marsay-Darny. Au să vă conducă la odăile dv. și care vor fi desigur mai confortabile ca închisoarea în care ați fost ținuți până acum... Cer scuze pentru neplăcerile prin care ați trecut, oameni mei au deășit instrucțiile ce li s'au dat, și nu puteam prevedea că au să vă conducă în locul acesta... Apoi întorcându-se spre tovarășul său care până acum nu suflase o vorbă:

— Weberley, fi bun de supraveghează chiar d-ta instalarea mosafirilor mei.

Cel numit arată o clipă de șovăire, și privirea lui zădărnici o clipă să cerceteze chipul doctorului Clergery care însă nu clipi măcar.

— Haideți, d-lor, încheie poruncitor doctorul Marsay-Darny. Și în chip de adio, adaugă: — Luăm masa peste o oră.,

* * *

— Acuma, d-lor, încep d-rul Marsay-Darny ridicându-se dela masă, e bine să vedeți ceea ce ați venit să vedeți, să aflați ceea ce ați vrut să aflați...

În timpul prânzului, doctorul se arătase cea mai desăvârșită gazdă. Mâncarea fusese excelentă, carne friptă cu mirosoare picante, legume proaspete, fructe exotice, totul udat cu un vin de Spania al cărui parfum greu și amețitor amintea cel mai bun vin de Chianti.

Vorbitor îndemânatic, elegant și erudit, doctorul Marsay-Darny, în timpul mesei, își făcuse prizonierii aproape să-și uite situația. Era însă ceva din jocul pisicii cu șoareci în purtarea lui.

— Domnilor continuă el, m'am ținut în curent cu discuțiile pe care le-au stârnit acești giganți, de a căror existență nu vă mai puteți îndoi de câteva zile. Trimeșii mei mi-au procurat articolele de presă, ca și rapoartele Academiei.

Le vorbea acum de sus, ca depe catedră:

— S'au spus și s'au scris privitor la giganții roșii multe lucruri: nerozii fără de număr și câteva reflexii inteligente. Printre acestea din urmă, îmi amintesc

a fi citit mai multe articole semnate de o ziaristă dela *Chigago Herald*, miss Rachel Winkinson.. Dar poate, mister Bob, ești ceva rudă cu această domnișoa ă?...

Sub această : postrofă directă, Rachel se simți roșind; fusese prezentată doctorului Marsay-Darny sub numele de Bob Winkinson.

Sub privirea atot-pătrunzătoare a lui, ea fu silită să îngâne câteva cuvinte vagi.

Dar deja doctorul proscris, pretăcându-se a nu da nici o însemnătate incidentului, își reluă firul discursului său:

— La dreptul vorbind, nimeni n'a banuit adevărul privitor la „goliații mei“. Pot spune pe drept „goliații mei“, și veți vedea dece...

Pe mă-ură ce vorbea, se exalta:

— Când a n fost silit să mă exilez ca să fug de răzbunarea câtorva delicate suflete filantropice, eram pe punctul să-mi îndrept cercetările într'o direcție hotărîtoare. Doctore Van Bernheim, ai amintit adineaori, cu laude, de primele mele lucrări de pre secrețiunile glandulare. Află că la epoca aceea deja un grup de glande îndeosebi îmi rețineau atențiunea; parathyroidele. Aș fi putut, pe exemplare de circ atât de căutate de marele circ american Barnum — să studiez secrețiunile de hormoni care provoacă gigantismul. Foarte c rând ași fi putut să mă inst lez ca fabricant de mon tri de bâlci, cum îi practică atâția alți practicieni, care lucrează mai ales în Ungaria. Dar eu urmăream țeluri mai înalte...

Fața îi luă o expresie de halucinat.

Societatea mă respingea — societatea — societatea dv., domnilor — adaugă el cu un accent de dispreț și ură; atunci mi-am creat eu „societatea mea“. Ceilalți oameni construiesc cetăți uriașe, zgârie nori ca să apăpostească corpurile lor pipernicite, firave. Eu, am construit giganți, mi-i-m încovoiat voinții mele și niciun monarh al lumii n'a avut vreodată asemenea slujitori.

Doctorului Marsay-Darny i se păru a vedea pe fața auditorilor săi semne de necredință. El stăruie.

— Am zis adevărul: eu, eu am făcut uriași. D-ta mister Larry Grant, ai raportat în coloanele ziarului d-tale despre dispariții dese de copii, de care se plângeau triburile țarmurene ale Amazonului și ai spus că nu crezi în căpcăuni mâncători de mormoloci omenești. Ai greșit mister Grant. Căpcăunul eram eu. Copiii aceștia pe care făceam să fie răpiți la vârsta pubertății — epoca cea mai favorabilă după mine — erau supuși de mine la o serie de grefări thyroidiene. În curând corpurile li se desvoltă, se fac vânjoase, membrele devin voinice. În doi ani, ating în felul acesta statura unui om puternic normal, luând înaintea naturii cu mai mult de opt ani. La începutul celui de-al șaselea an ajung așa cum i-ați văzut pe gardienii voștri, niște coloși de aproape zece picioare înălțime...

Te mai îndoești, mister Grant? Ia să vedem, când vlăjganii mei v'au prins, erați însoțiți de unul din supușii mei,

Loshinamu... ei bine, ce vârstă îi dați? Nu vă propun un rămășag, ați pierde la sigur... Ei, tăceți încurcați? L-ați tratat ca un bărbat, el în lumea uriașilor e un băețuș numai de 11 ani. Când i-ați salvat viața o ștersese la joacă prin pădure, ca puștii dv...

Apoi adresându-se îndreptat doctorului Van Bernheim și profesorului Mariany:

— Deoarece, scumpi confrăți, zise el apăsând ironic asupra acestui ultim cuvânt de care par'că abia îi găsea demni, deoarece întâmplarea v'a condus la mine, și cum, pentru siguranța mea personală, nu vă pot lăsa să mai plecați, veți deveni colaboratorii mei. Impreună cu Weberley, o să mă asistați în experiențele mele. Chiar de mâine, o să vă duc să vizitați laboratorul meu și sala mea de chirurgie. Foarte repede, veți fi în curent cu secretele mele...

Făcu câțiva pași, măsurând din ochi pe ascultătorii săi:

— Fără'ndoea ă, mai rămân destule imperfecții, o mărturisesc, în creaturile mele...

De bună voie, făcea paradă de falșă modestie.

— ...Am dezvoltat corpul, dar în paguba inteligenței. Va trebui să găsesc, d-lor, mijlocul să dăm imbold, să întărim și creerele, și va trebui mai ales să concentrăm toate străduințele noastre asupra glandei pineale. Afară de asta uriașii mei, ca multe alte creațiuni hibride, câțărul de exemplu, sunt sterpi. Am făcut asupra acestui din urmă neajuns multe

experiențe, care, pân'acum, au rămas fără rezultate...

Se opri o clipă și-și mângâie barba albă privind cu stăruință pe Miss Rachel Winkinson.

— În privința asta... hm... îmi vine o idee despre care va trebui să stăm de vorbă, Weberley, spuse el întorcându-se spre asistentul său.

Apoi vorbind din nou pentru toți:

— Cu toate că sunt sterpi, giganții mei se fac tot mai numeroși, mulțumită răpirlor ce pun să se facă prin satele băștinașe. În fruntea hoardei uriașilor mei, vom putea în curând supune lumea întreagă și vom stabili pentru omenirea regenerată un regim nou...

Ochii i se făcură răătăciți, luă atitudinea unui ieșit din minți. Cu un ton umflat, fălos, încheie însfârșit:

— Oamenii vor fugi ca muștele când se va ivi armata fără număr a giganților...

* * *

— E greu să nu i se recunoască genialitatea, rosti d-rul Van Bernheim când se întoarse la tovarășii lui, după o lungă ședință în laboratorul gazdei sale.

— Genial dacă vrei, declară Larry Grant îndesându-și pipa, dar și nebun, hotărât lucru.

— Ei, dar uriașii?...

— Niște monștri, mai îndobitociți ca rinocerii sau ca bivolii.,.

Nici vorbă că Larry Grant exagera,

dar doctorul Van Bernheim, de partea lui, prea lăsa târît de val entuziasmul său. În opt zile, omul acesta care nu trăia decât pentru știință pușă se aclimatizase cu laboratorul doctorului Marsay-Darny până'ntr'atâta că și uitase că nu se afla în cabinetul său de lucru dela Universitatea din Harvard.

Tot așa pășise și profesorul Mariany. Se mulțumea numai, datorită firii lui cicălitoare, să ridice mereu la obiecțiuni.

Larry Grant și Rachel Winkinson, ce o săptămână decât ținea captivitatea lor, nu aveau ce face cu timpul lor. Deaceea frământau într'una problema turbure a situației lor.

— Trebuie găsit un mijloc să scăpăm din capcana asta, le repeta mereu și doctorul Clergery care refuzase să-și puie talentul în serviciul doctorului Marsay.

Dar din cât chibzuiau toți trei, dintr'atât fuga li se părea cu neputință. Puteau să se plimbe după plac prin toată locuința-castel, să-și facă siesta în aer liber prin toată curtea, dar singura poartă de fier a acesteea era apărată de niște drugi și zăvoare pe care nu le-ar fi putut birui nici mușchii enormi ai gigantilor. Iar cheia numai proprietarul și Weberley o aveau.

Și chiar dacă prin vreo minune treceau zidul, cum să se riște, fugari fără arme prin satul Goliaților?

— Viclenie, recomandă neîncetat doctorul Clergery. Studiăm cu grija toate colțurile precum și felul de a fi și deprinderile oamenilor de-aci. Când vom fi

adunat cele mai multe șanse cu puțință de partea noastră, vom risca lovitura cea mare.

În cetățuie trebuia să fie și arme de foc dar ni iunul din exploratori nu știa unde obișnuiau stăpânii să le ție, și probabil încuiate.

Arsenalul lor se reducea deci la brownin-gul pe care Miss Winkinson răușise până acum să-l sustragă tuturor cercetărilor. Rolul acestei armă putea cu toate acestea să fie hotărîtor la momentul venit.

Ședeau acum pe marginea terasei unde luaseră primul prânz. Larry Grant și Rachel priveau cu ochi pierduți la orizontul depărtat, linia sur-albăstrue a creștelor platourilor. — Acolo e libertatea, puțința de întoarcere în țară... spuse Grant. — Vom mai revedea oare scumpa noastră americană?... murmură Rachel.

— Haide, haide, nu pierdeți curajul, copii...

Doctorul Clergery prinsese mare slăbiciune de cei doi tineri și ajunsese a le vorbi pe un ton părintesc și binevoitor, îndreptățit de vârsta lui și de spiritul său adânc.

Doctorul împrumută de la Larry puțin tutun pentru pipa lui din care trase câte-pufăituri. După câteva clipe de tăcere și de reculegere, el se hotărî să aducă la cunoștința celor doi tineri ultimele lui demersuri.

Sub aparența lui de indiferență lucra la liberarea comună. Cu un zel neobosit și o răbdare de Piele-Roșie căuta să-și atragă ceva inteligențe prin locul acesta. În-

tâmplarea îi înleznise puțin lucrurile. Intr'adevăr, asistentul doctorului Van Bernheim recunoscuse în Weberley un vechi student în medicină originar din Ohio care-i fusese elev la Universitatea din Harvard, cu vreo 15 ani mai înainte.

Se recunoscuseră din prima clipă. De aci jena de atunci a lui Weberley. Dar cum Clergery tăcuse primele zile și fostul său elev se liniștise, Dar după puțin, Clergery prinse ocazia să-i trezească amintirile trecutului.

Weberley în urma unei afaceri cam deochiate cu stupefianta fusese silit să părăsească Universitatea. Poliția nu-l putuse dovedi dar în ochii cunoscuților presupusul culpabil era judecat. De aci exilul lui.

— Cum a căzut apoi sub dominația lui Marsay-Darny nu v'aș putea spune, dragii mei...

Impotriva acestei influențe nefaste de făcători de giganți lupta acum puterea de convingere a lui Clergery.

— Weberley va fi în curând aliatul nostru, cel puțin așa sper. Deja mi-a încredințat unele lămuriri asupra situației locurilor și a obiceiurilor casei. Mă gândisem și eu că doctorul Marsay trebuia să aibe nevoie să-și îmbrospăteze munițiile și produsele chimice, dar nu știam pe ce cale o făcea. Acum sunt oarecum lămurit. Legătura cetățuiei cu cursul Amazonului se face pe apă. La piciorul râpei pe care e construit satul Goliaților, curge un rio pe care poți cobori cu piroga, cu

condiția să treci vâltorile cu încărcătura purtată în spinările oamenilor.

„Dacă am putea pune mâna pe una din pirogele astea, am coborî cursul fluviului până la cel mai apropiat post european unde am găsi ajutor. În cincisprezece zile după părerea lui Waberley am putea fi acolo.

Planul îi ispitea prin simplitatea lui nespusă și prin lipsa relativă a greutăților.

— Ei, dar armele?... aminti Larry.

— Dacă Weberley trece de partea noastră, și cred că da, pentrucă s'a săturat de dominația doctorului Marsay-Darny, se va însărcina să ne facă rost de carabine și de muniții, îi încredință Clergery.

În momentul acesta sosi doctorul Van Bernheim și vechiul profesor al lui Weberley făcu tovarășilor săi un semn discret ca să-i vestească să păstreze tăcerea.

Când va fi sosit momentul, va mai rămânea timp destul ca să fie pus și savantul în curent cu situația.

— Miss Winkinson, se adresă, șovăitor, bătrânul savant Rachelei, îți aduc o știre mare. Loshinamu se află în laborator, l-am văzut. Cred că n'are să-ți fie neplăcut să-l întâlnești.

La gândul că-și va revedea protejatul, Rachel bătu din palme și se ridică dintr'un salt din fotoliul în care lenevea.

— Mă duc la el... unde e?

— N'ai decât să-l urmezi pe tânărul acesta...

Doctorul Van Bernheim arătă spre unul din servitorii indigni pe care doctorul

Marsay-Darny îl pusese la dispoziția mossașilor săi.

Decum ieși tânăra fată, șeful expediției se grăbi să dea lui Clergery amănunte complimentare relativ la prezența lui Loshinamu în laborator. Tânărul ind gen ajunsese la acea perioadă a creșterii uriașilor, în care era nevoie de o nouă operație ca să stimuleze secrețiunea glandelor sale thyroidiene și să-l aducă astfel, încetul cu încetul, până la înălțimea celorlalți uriași.

Operația aceasta era precedată de o serie de injecții sub-cutanate care durau patru cinci zile și pe care profesorul Marsay-Darny le și începuse.

— Inchipuiți-vă, încheiă doctorul van Bernheim, că gazda noastră m'a invitat să asist la operația chirurgicală.

— Să-l opereze pe Losh nămu? întrebă Clergery cu o expresie de oroare greu stăpânită în voce.

Cu naivitatea sa obișnuită, doctorul Van Bernheim se grăbi să răspundă:

— Da, desigur, îl vom opera pe Loshinamu... De ce întrebarea asta?

Clergery se ridică îndată în fața maestrului său cu o putere de indignare de care nimeni nu l-ar fi putut crede în stare cu tîrea lui atât de pașnică.

— Vasăzică, spuse el, nu vă mulțumiți să vă amestecați numai în cercetările teoretice ale nebunului în mâinile căreia am avut nenorocirea să cădem. ba vă mai și pregătiți să mânuiți în tovărășia lui scalpелul și bisturiul...

— Dar...

Doctorul Clergery nu se lăsă să i se taie cuvântul.

— Știu, o să-mi vorbiți despre progres, despre dragostea de știință... Este oare necesar să vă reamintesc că doctorul Marsay-Darny a fost silit să se exileze pentru mai puțin lucru decât atât?... Trebuie să vă mai reamintesc că dându-i o mână de ajutor deveniți un criminal în ochii tuturor oamenilor civilizați care ar putea afla purta ea dv.

Doctorul Clergery se opri o clipă ca să mai prindă respirație, și schimbând tonul, urmă:

— Prefer să mă adresez mai curând inimii decât rațiunii dv., căci am mai avut numeroase dovezi de bunătate din partea dv. Vă mai aduceți aminte ce teroare se zugrăvise în ochii lui Loshinamu atunci, în cort, când v'ați apropiat mâinile de gâtul lui? Credeți oare că operația pe care o va suferi bietul copil va fi fără de dureri, dacă simpla amintire a ceea ce suferise înainte îl turburase până'ntr'atât?

Și deodată, implorător adăugă:

— Ați pune la îndemână talentul dv. pentru a martiriza o ființă omenească? Voiți să deveniți un criminal?

Cu privirea rătăcită, doctorul Van Bernheim îi trecu mâna peste frunte. Era vădit că nu se gândise la toate urmările faptei sale și era copleșit la gândul că ar fi putut deveni complicele doctorului Marsay-Darny.

Profesorul Mariany îi dădu ultima lovitură:

— Colegul meu n'are decât să procedeze după bunul său plac, spuse el cu ton uscat. Mie, conștiința mea îmi interzice să mă asociez la o astfel de crimă.

Lăsând pe cei doi guralivi să discute, Clergery se apropie de Larry Grant, care, indiferent în aparență, continuase să-și fumeze în liniște pipa.

— Căutăm un călăuz, nu? șopti el. Ori mă înșel, ori dacă izbutim să-l li erăm pe Loshinamu acesta din recunoștință ne va duce unde vom voi.

— Dar, întâmpină tânărul reporter, nu înțelegem o boabă din ceeace spune.

În ziua aceea, doctorul Clergery avea răspuns la toate.

— Weberley ne va servi de tălmăciu, spuse el.

CAPITOLUL 6

— Nimic de făcut, murmură Clergery cu ton desamăgit.

Larry Grant își privi prietenul. Nu prea era obișnuit să-l vadă frământându-se astfel:

— Ce s'a întâmplat?

Doctorul Clergery ridică din umeri. Cu filozofie și în două cuvinte puse pe prietenul său în curent cu situația. Cu multă diplomatie asistentul doctorului Van Bernheim aproape că izbutise să-l hotărască pe Weberley să se alătureze la fuga lor. După sfatul lui, vechiul său elev vorbise chiar cu Loshinamu, care, încântat să scape de operație, se învoise pe dată. Dar în momentul în care s'ar fi putut crede partida ca și câștigată, doctorul Marsay-Darny chemase pe Weberley și acesta plecase fără ca să făgăduiască nimic.

— Cu sau fără Weberley, trebuie să ieșim de aici, fu răspunsul curajos al lui Larry Grant.

Clergery ridică capul. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai puțin simplă i se părea fuga și începu să înșire piedicile când,

deodată, ușa se deschise și doctorul Weberley intră.

Asistentul doctorului Marsay Darny era de o paliditate cadaverică pe care slăbiciunea lui scheletică o făcea și mai izbitoare.

— Doctorul Clergery... Pentru numele lui Dumnezeu, îngână el, ași vrea să-ți vorbesc..

— Vorbește.... Vorbește...

Și, arătând spre reporter, adaugă:

— Mister Grant este în curent cu proiectele noastre...

— Doctorul Marsay-Darny e nebun fără doar și poate, începu Weberley, judecând cel puțin după ultimul său proiect. A observat cu atenție, ieri, la laborator, înrâurirea lui Miss Winkinson asupra lui Loshinamu. Și știți ce are de gând să facă?

La un semn negativ al ascultătorilor săi, Weberley le aduse la cunoștință că patronul său hotărâse ca Rachel să rămâie să locuiască cu uriașii, mai ales cu cei mai tineri, cu speranța că legăturile cu o femeie de altă rassă...

— Dar e îngrozitor, gemu vechiul student, în medicină, și niciodată n'am să mă fac complice la așa ceva.

Clergery prinse prilejul, deoarece planul odios al doctorului Marsap-Darny, părea că trebuie să înlăture ultimele șovăeli ale lui Weberley.

— Atunci trebuie să fugim...

O privire de animal hărțuit trecu prin pupilele dilatate ale fostului student.

— Su fugim?...

— Da, să fugim și neîntârziat...

Asistentul doctorului Marsay-Darny șovăi o clipă.

— Să fugim stărui Clergery, doar dacă nu preferi ca Miss Winkinson...

— Fie, spuse Weberley, vom pleca împreună.

— Când?...

— Măine dimineața, în zori, când paznicii încep să slăbească paza.

* * *

Pe cerul luminos al nopții tropicale, stelele păleau una câte una pe când la orizont, spre răsărit, începea să apară o slabă linie alburie.

Puși în curent de către doctorul Clergery și Larry Grant, exploratorii rămăseseră treji, așteptând cu hotărîre lupta de care va depinde liberarea lor. Erau reuniți în camera comună, fără lumină și doar zgomotul respirației lor turbura tăcerea. Nici o lumină nu strălucea la ferestrele conacului, în afară doar de gîamlăcul cel mare prin care era luminat laboratorul doctorului Marsay-Darny.

— Weberley o să vie oare?... murmură Larry.

Și se gîndea la obrazul gălbegios al asistentului care nu-i inspira decât o încredere limitată. Curînd însă ușa se întredeschise și Weberley apăru. În dosul lui, o siluetă înaltă se profilă în umbră: era Loshinamu. Cei doi bărbați schimbă câteva cuvinte în limba cu ton gutural care te isbea în graiul uriașilor, și curînd începu împărțirea armelor. Celor doi bătrîni savanți și lui Silver

se mulțumiră să le predea un revolver și un bowie-Knife. Fiecare dintre ceilalți exploratori, între care și Rachel, căpătă câte o carabină, două browninguri și un paloș de crengi. Simțind sub degetul lui țeava Remingtonului, Larry Grant fu năvălit pentru întâia oară în viața lui de un fior criminal. Vai de acela care va trece prin câmpul miniei lui de ochire!....

Cât despre muniții, Loshinamu adusese o lădiță plină, și fiecare putu să-și umple buzunarele cu cartușe. Armamentul lui Weberley conținea în plus o granată de mână de dimensiune mare, prinsă cu un cârlig de centironul lui.

— Incetșor, șopti asistentul.

Mica trupă îl urmă, evitând orice clincănit al armelor. Străbătură curtea deabușile, cât mai lipiți de zid. În felul acesta, exploratorii ajunseră la poartă.

Weberley purtase de grijă să ia cu sine cheia. În momentul în care începu să dea drumul pe poartă tovarășilor săi, pântecosul de Silver strănută și zgomotul vocii lui răsună ca trâmbița prin tăcere.

— Uf! Mai repede, bodogăni Weberley.

În conac se produse oarecare mișcare. Storul uunei ferestre se ridică. Idată răsună o detunătură și un glonte se înfipse în zid, la câțiva centimetri de obrazul lui Larry Grant.

— Suntem descoperiți, strigă tânărul. Să fugim!

Weberley se puse din nou în capul micii caravane care venea fuga în dosul lui dealungul îngrădirii satului uriașilor. De cea-

laltă parte a zidului se stârni curând mare agitație, și la clopotul de alarmă al turlei conacului răspundea acum tam-tamul Goliaților roșii.

— Mai repede'... Mai repede!..

Miss Winkinson se poticni de o rădăcină. Larry Grant se opri o clipă ca s'o susție. În dosul fugarilor, zgomotul mulțimii creștea. La o jumătate de milă de ei zăreau totuși panglica azurie a Rio-ului.

Se făcuse ziuă deabinelea.

Câțiva uriași apărură deodată la cotitura drumului. Larry ochi pe cel mai apropiat. Dar în momentul în care era gata să tragă, mâna lui Loshinamu se așeză pe umărul lui pe când tânărul indigen făcea „nu” cu capul. Și goana reîncepu.

Exploratorii își păstrasera întrucâtva avansul, când ajunseră însfârșit la golfulețul unde se afla priponită piroga.

— Să ne îmbarcăm, strigă Clergery...

Uriașii năvăleau acum prin toate drumurile. În fruntea lor, se deosebia, microscopic în comparație cu ei, și totuși conducându-i la atac, doctorul Marsay-Darny, furios că vedea scăpându-i prizonierii.

— Desprindeți piroga, pentru numele lui Dumnezeu, strigă Weberley.

Dar bara fragilă era prinsă de mal cu un lanț și un lacăt pe care Larry se străduia zadarnic să-l forțeze cu lama bowie-knife-ului său.

— Lasă-mă pe mine!

Clergery luă locul tânărului reporter. Acesta își reluă carabina, gata să-l doboare pe acela dintre uriași care s'ar încumeta să

se apropie. Cu toată stăpânirea de sine, Miss Winkinson tremura din toate mădularele în fața primejdiei de ncînălăturat.

— Ia seama! țipă ea.

Doctorul Marsay-Darny și Larry Grant duseră în acelaș timp carabinele la ochi și o dublă detunătură răsună. Medicul nebun făcu o învârtitură pe loc și se năruî. Casca lui colonială i se rostogoli pe nisipul plăjei iar el rămase întins ca un buștean.

În barca tot încă legată de mal se prăbușise însă și Weberley, cu fața 'n sus, vărșând sânge. Doctorul Van Bernheim se aplecă asupra lui:

— De prisos, sughiță celalt... Sunt achitat! Dumnezeu să-mi ierte tot răul pe care l-oi fi făcut.

Moartea șefului lor nu oprise avântul uriașilor care se năpusteau spre prada lor ca niște mistreți prin bunget. Larry Grant și Miss Winkinson își armară carabinele, gata să-și vândă scump viața. Adversarii lor, pe puțin șaptezeci la număr, formau acum un grup strâns: nici un glonte nu va fi pierdut.

Dar înainte ca vreunul din cei doi tineri să fi avut timp să tragă, Weberley se mai ridică subit, și cu o putere pe care n'ai fi așteptat-o dela un muribund, învârti granata deasupra capului și o repezi în sbor șuierat în direcția uriașilor.

O explozie formidabilă răsună. Granata explodase drept în mijlocul trupei, învâluind toată ceata într'un nor gros de fum negru și înecător.

Dar și barca sguduită se răsturnă, aruncând în apă pe exploratori.

Când vântul risipi pâcla deasă de fum, se putu zări că cinci sau șase doar dintre uriași scăpaseră de efectul exploziei. Ceilalți zăceau pe jos, sfârtecați. Revenindu-și din uimire, Loshinamu scoase un strigăt de chemare către frații lui, în limba lui guturală. Idată cei scăpați din catastrofă se adunară asculători la ordinele tânărului.

— Deoarece nu putem coborî rio-ul pe barca asta, care nu mai poate fi folosită, hoțărî Larry, o să ne servim de uriașii ăștia drept salahori.

Și privind trupa îmblânzită de cuvintele lui Loshinamu:

— Cred că-i putem încărca cu tot ce ne trebuie pentru întoarcere.

* * *

Timp de douăzeci și șapte de zile caravana merse dealungul torrentului. La început uriașii își merită perfect calificativul de „buni” pe care unul din exploratori li-l dăduse într’o zi.

Văzând forța și frumusețea musculaturii lor, doctorul Van Bernheim se bucura de intrarea triumfală ce va face în America, escortat de aceste exemplare fenomenale pentru a căror cucerire a trebuit atât curaj și atâtea vieți omenești.

Din nefericire, greutatea începură când caravana ajunse în regiunile joase și mircioase. Făpturile gigantice care trăiseră atât de bine în aerul pur al platourilor înalte nu putură rezista la germenii putrezi ce se înălțau în miasmele pământului. Unul câte

unul, uriașii începură a boli și a pieri. Culoarea lor arămie devenea cenușie, cadaverică și curând cădeau doborâți. Numai Loshinamu se ținu bine până la capăt, tot mai atent față de Miss Winkinson.

Ajunseră astfel până numai la o zi de mers, de Misiunea spre care se îndreptau după sfaturile pe care sărmanul Weberley li le dăduse înainte de a muri. Intr'o dimineață, Rachel trezindu-se, găsi la picioarele culcușului ei un mănunchi mare de flori roșii culese de pe cele mai înalte liane ale pădurii. Dar Loshinamu dispăruse, plecat înapoi spre destinele lui misterioase.

— Nu vom aduce cu noi nici o dovadă de ceeace am văzut, murmură cu melancolie doctorul Van Bernheim...

— Și dacă vorbim de asta, complectă profesorul Mariany, împlânzit deodată, au să spună că inventăm un roman.

— Un roman...

Și doctorul Clergery apropiându-se de colegii lui le arată pe Larry Grant și pe Miss Winkiston care mergeau la braț.

— Cred că aventura noastră, ca roman ce se respectă, se va sfârșit cu o căsătorie...

— SFARȘIT —

SMARALDUL NILULUI

1.

MISTERUL PACHEBOTULUI „PHARAON“

Din toată puterea formidabilelor sale turbine, pachebotul „*Pharaon*” al Companiei de Mesagerii Maritime, își urmărea cursa spre Orientul apropiat, sub azurul pur al cerului mediteranian. Vasul acesta făcea serviciul Marsilia-Alexandria și peste douăzeci și patru de ore avea să soscască în marele port egiptean.

Era ora două după amiază. Deaceea puntea-promenadă a *Pharaon*-ului era aproape pustie, pasagerii căutând în adâncimile basimentului un refugiu împotriva temperaturii dogoritoare.

Cu toate acestea, într'un colț al punții-promenadă, sub adăpostul cortului care o acoperea în întregime o tânără pereche ocupa una din băncile puse la dispoziția pasagerilor.

Jean Chenier era un tânăr inginer, unul din absolvenții fruntași ai Școalei Politehnice. Cu o lună înainte de acest voiaj, inginerul se însurase cu o studentă, cu care făcuse cunoștința în Cartierul Latin. Raymonde înfățișa pentru Jean Chenier femeia ideală. Și cu toate acestea, ea nu avea nimic dintr'o fată ultra-modernă. Preparându-și licența în limbi orientale și științe, Raymonde Chenier publicase, cu câteva luni înainte de măritiș, o teză care avusese răsunet, privitoare la Egiptul lui Lesostris, și se spunea că tânăra învățată era chemată la cele mai strălucite cariere.

Incântătoarea savantă găsisese în inginer pe soțul care-i convenea dar, printr'un comun acord, aceste două inteligente hotărâseră ca în nici un caz știința unuia să nu puie piedici științei celuilalt. Erau hotărâți să lucreze mai departe fiecare în ramura lui, contribuind totdeodată la fericirea existenței comune.

Apoi întâmplarea reunise muncile lor.

I se propusese lui Jean Chenier locul de administrator al unei concesiuni de petrol, descoperită în Egiptul-de-Sus. Tânărul inginer primise cu entuziasm. Soția lui își dăduse și ea bucuroasă consimțământul. Intr'adevăr, acolo își va putea continua la fața locului cercetările ei de archeologie și de istorie antică, și să ducă la bun sfârșit redactarea unui memoriu asupra evoluției civilizației în cursul diferitelor dinastii.

Și această plecare în Egipt, pentru avere și glorie, înfățișa pentru tinerii căsătoriți, cea mai frumoasă călătorie de nuntă. Nici

unul nici celălalt nu bănuiau că vor fi târâți într'o aventură spăimântătoare.

În momentul acesta, pe puntea-promenadă, amândoi răsfoiesc un album mare de fotografii, pe care Jean îl ține pe genunchi pe când Raymonde întoarce încet foile.

— Iată care va fi de acum încolo decorul vieții noastre, murmură inginerul, căci albumul conține vederi din țara Sfinxului.

— Ce splendoare, exclamă Raymonde, care nu se mai sătura să privească de o mie de ori aceeași gravură.

Dupăce au sfârșit de privit albumul, o iau dela început.

— Scumpa mea copilă! spuse inginerul. Cine ar crede că ștregărița care privește pozele lângă mine, este femeea savantă care a uimit pe domnii ceia dela Sorbonna prin adâncimea științei ei.

Raymonde izbucni într'un râs voios.

O adiere de vânt începu să sufle deodată, aducând o părere de răcoreală tinerei perechi, care, deși în haine de vară, erau copleșiți de căldură.

— Doamne! ce bun e picul ăsta de vânt! exclamă Raymonde veselă pe când părul, pe care-l purta foarte lung îi flutura nebunatic în jurul capului.

Ca niște șerpi mlădioși și blajini, se prindeau în jurul gâtului lui Jean, care este astfel prizonier prin părul soției sale.

Deodată, o bucată de hârtie lunecă pe punte împinsă de vânt. Se ridică, se învârtește, o să cadă în mare și o să piară, când deodată, Jean Chenier o prinde în zbor.

— Ce document așa de prețios e ca să alergi după el?, întrebă Raymonde.

— Să vedem. E o foaie tipărită. Vreun anunț, un prospect oarecare.

— Să vedem și noi!

Ea vrea să apuce hârtia, dar Jean o ține foarte sus deasupra capului ca s'o tachineze, Raymonde se saltă în vârful picioarelor.

— Ha!! o am!

Sprintenă, fuge, ridicând ca un trofeu hârtia pe care a cucurit-o. Jean o urmărește, dar e atât de cald că nu trece mult timp și ea cere iertare, și amândoi, scăldați în sudoare, se lasă să cadă pe confortabilele șezlonguri de pe punte.

— A propos, spuse Jean, dacă am privi ce stă scris pe anunțul volant? Hm! Ia te uită, e vorba aici de o veche cunoștință a ta.

— Cine asta?

— Amenophis! Nu știam că prințul ăsta face magie de music-hall în momentele lui libere.

Ii întinse hârtia pe care ea citi:

ASTĂ SEARĂ

In marele salon al pachebotului PHARAON
Ședință excepțională și magică de prestidigitatie dată de maestrul misterului
PRINȚUL AMENOPHIS
celebrul artist egiptean.

— Ce-ar fi să coborâm diseară să vedem și noi? exclamă Raymonde.

— Tot ce-ți face plăcere, scumpa mea, îmi face și mie mare bucurie.

— Atunci mergem.

— Mergem.

— Nu crezi c'ar trebui să ne luăm biletele din vreme?

— Nu, sunt sigur că nu e nevoie.

Totuși, când seara, după cină, Raymonde și Jean coborîră în salonul cel mare, acesta era supratixit del ume. Maître d'hotel-ul care se repezise în întâmpinarea lor, izbuti cu toate astea să le găsească o masă foarte aproape de scenă, unde se instalară.

— Suntem foarte bine aici, spuse Raymonde.

— Puțin cam prea aproape, draga mea.

— O, nu face nimic, dimpotrivă.

— Atunci, toate bune.

Spectacolul începu.

Organizatorul reprezentației trebuie să fi fost un dibaci regisor, căci totul era calculat savant, pentru a crea dubla atmosferă egipteană și fantasmagorică, necesară pentru prezentarea Prințului Amenophis și stărînd totdeodată dinainte atenția spectatorilor.

Reprezetația fu anunțată prin trei lovituri de gong foarte distanțate unele de altele.

La prima lovitură, candelabrele electrice ale marelui salon se stinseră toate deodată, și sala nu mai fu luminată decât de niște veileuse invizibile, aruncând focuri încrucișate violete și verzi, dând acestui loc ultra modern, un aspect ireal din cele mai neașteptate.

La a doua lovitură de gong, lumina aceasta palidă dispăru la rîndul ei și pasagerii *Pharaonului* se pomeniră cufundați în întunericul cel mai adînc.

Situația aceasta se prelungi un timp oarecare: animatorului serii părea că-i face plăcere să se înconjure de un mister de convenție care producea asupra spectatorilor un efect din cele mai impresionante.

Raymonde râdea cam nervoasă, și Jean, cu toate că nu-și vedea soția, care era totuși atât de aproape de el, simțea mâna fină a tinerei licențiate, crispându-se pe brațul lui.

Insfârșit răsună a treia lovitură. La semnalul acesta se auzi zgomotul caracteristic al cortinei care se desface. Dar pe scenă întunericul era tot atât de adânc ca și în sală, și spectatorii tot nu deosebeau nimic.

Domnea o liniște ca'n biserică. Mulțimii îi place misterul, chiar când e vorba de un mister artificial, și fiecare căsca ochii doar o deosebi ceva.

Raymonde nu mai râdea. Acum, Jean Chenier simțea obrazul soției sale aproape de tot de al său și amândoi își rețineau respirația.

Totuși, li se părea spectatorilor că o muzică imperceptibilă turbura tăcerea. Era ca o muzică de vis.

— Ia te uită, șopti deodată Raymonde.

Pe scenă, două pete mari luminoase apăruseră. Păreau a fi două fantome ieșind din umbră. Nu se putea distinge nici culoare nici formă.

Jean Chenier, care crezuse că va avea deaface cu o vulgară reprezentație de prestidigitație, nu regreta prețul, destul de mare al celor două bilete de intrare.

La jocul sunetelor care se amplificau fără încetare, corespundea un joc de lumină.

Cele două forme deveneau mai puțin vagi, și se putea întrevedea că erau sub focul unei încrucișări de proiectoare violete și verzi.

Melodia se închegase. Se deosibea limpede un cânt de harfe, dar țesătura acestei compoziții era atât de înaltă că s'ar fi putut crede că se aude o simfonie venită parcă depe altă lume.

Lumina proiectoarelor, creștea pe nesimțite. Acum se vedeau destul de clar două siluete îngenunchiate, ciudaț împodobite cu giuvaeruri care scăpărau fulgere verzi sau violete printr'un fel de negură, căci aceste două siluete erau înfășurate într'un vâl ușor, care le făcea să pară vapoaroase dându-le o înfățișare imaterială.

Un gong răsună deodată, care nu semăna de fel cu primul, ci grav și adânc ca o voce de aramă, și sunetul lui prelungit muri încet ca un vaer. Raymonde tresări și strânse și mai tare brațul soțului ei.

La semnalul acesta, cele două forme se ridicară asvârlindu-și vâlurile. Două femei se înălțau, două balerine, înfățișând tipul egiptean cel mai pur, îmbrăcate cu clasicele și milenarele costume ale Vechiului Imperiu al Faraonilor, reprodus de mii de ori pe hieroglife și pe basoreliefuri.

Totul din gâtcala celor două femei, cea mai mică bijuterie, vâlul cel mai ușor, amănuntul cel mai minim al pieptănăturii, era de culoare verde sau violetă. Tonalitatea aceasta deci domina peste întreg ansamblul fără ca totuși cele două culori să se întreciocnească vreodată, în totul o sobrietate și o delicateță, care făcea cea mai mare onoa-

re bunului gust al enigmatului Prinț Amenophis.

Simfonia invizibilă atacă o nouă mișcare mai accentuată și mai însuflețită decât precedentă deși încă îndeajuns de înceată. Cele două Egiptene începură să danseze și pașii și gesturile lor erau armonizate cu atâta precizie, încât executau dansul într'un ansamblu care atingea desăvârșirea.

Raymonde și soțul ei își schimbau impresiile cu glas scăzut.

— Ia te uită, spuse Jean, scamănă perfect una cu cealaltă, nu numai în cele mai mici amănunte ale îmbrăcăminții dar și la trăsături, expresie, înălțime, totul e la fel. Trebuie să fie gemene.

— Și au tipul cel mai pur al Egiptencei antice, răspunse Raymonde. Ai jura că au coborât depe un baso-relief.

— Ce spectacol puțin banal. Nici o greșală de gust.

— Și nici o greșală de archeologie. Costumele sunt strict acelea ale adaliștelor regiilor Egiptului.

Tăcură o clipă. Pe scenă, cele două balerine își urmau neîntrerupt mișcările lor hieratice.

— E un lucru foarte curios, spuse deodată Jean.

— Și anume?

— E absolutismul acestor două culori: verde și violet.

Raymonde nu răspunse. Ea se depărtase brusc de soțul ei. Surprins, acesta voi s'o întrebe de pricina acestui gest, când simfonia muri. Luminile începură să descrească. E-

giptencele se voalară din nou și-și reluară poziția smerită dela început.

Tabloul dela început se reproducea, dar anapoda. Proiectoarele se stinseră încet, pe când melodia părea că se îneacă în necunoscutul visului. Intunericul și tăcerea reveniră în acelaș timp. Se auzi cortina închizându-se. Apoi, veilleusele verzi și violete își aruncară luminile palide asupra sălii. Insfârșit, lumina reveni ca'n timp obișnuit.

Aplauzele izbucniră puternice. Dar în acelaș timp și un adevărat oftat de ușurare se desprinse din toate piepturile despovărându-le de ciudată apăsare.

Chiar și Jean Chenier, care apreciasse reala calitate a spectacolului își adăugă aplauzele la cele ale mulțimei, dar observând că Raymonde nu se mișca, se întoarse brusc spre ea și-și opri subit bătutul din palme.

Constatase că Raymonde era lividă. Nemișcată, cu ochii ficși, tânăra femeie privea în tăcere perdeaua închisă. De astă dată, Jean, realmente neliniștit de ciudata purtare a soției sale și de spaima ei, voi să știe ce-i.

— Raymonde! repetă el atingând ușor brațul gol al soției sale.

Ea tresări și îi zâmbi.

Voia tocmai s'o întrebe, când între culise răsună prima lovitură de gong vestind reluarea spectacolului.

Lumina se stinse, pe când Raymonde spunea :

— Ce e dragul meu?

El nu răspunse. În lumina palidă, verde-

violetă, văzu estompându-se chipul frumos al tinerei lui femei care-i mai zâmbea. La o doua lovitură de gong, fața Raymondei dispăru și lui Jean îi îngheță inima. Avea impresia pe cât de clară pe atât de neexplicabilă că n'o va mai revedeă nici-odată.

După acelaș ceremonial ca și întâia oară, spectacolul reîncepu. De astă dată scena reprezenta interiorul unui templu egiptean.

— Ce decor e acesta? întrebă Jean.

— O sală a marelui templu din Karnak, șopti Raymonde.

Statui reprezentând animale monstruoase și bărbați de mărime naturală servind de cariatide în jurul acestei săli. Ca și întâia oară toate acestea ieșeau încet din umbră, și tot ca și întâia oară, erau lumini verzi și raze mari luminoase se născură, străbătând scena în toată lungimea ei și încrucișându-se în centrul ei.

Cea din stânga era verde-smarald.

Cea din dreapta violet-iris.

Cu toată puritatea celor două tonalități, repetarea devenea obositoare. O simfonie analoagă cu prima începu să se audă și ansamblul acesta îl enerva ciudat pe tânărul inginer.

Deodată, un bărbat înaintă, îmbrăcat ca egiptean clasic, încoronat cu *pșent-ul*. Nu s'ar fi putut spune de unde venise. Părea a fi una din statuile templului care se însuflețise.

— Iată-l pe Amenophis, fără îndoială, spuse Jean Chenier.

În întuneric văzu pe Raymonde făcând

cu capul. Observă nu fără o tainică neliniște că soția lui nu pierdea un gest al noului apărut.

Prințul Amenophis nu părea grăbit să-și înceapă exhibițiile. Jean începea să fie grozav de agasat.

Insfârșit adevăratul spectacol începu. Amenophis făcu să apară diferite obiecte, mobile bizare, mici animale, flori, (violete și iriși), scurt, tot aparatul scamatorului obișnuit.

Apoi făcu câteva experiențe de dibăcie a mâinilor și a degetelor, care în total luate erau asemănătoare cu acelea care se aplaudă adesea în music-hallurile pariziene. Singura particularitate a lui Amenophis era ușurința cu care făcea să apară și să dispară lucrurile de care avea sau nu nevoie. Acestea veneau nu se știe de unde, și la un gest al magicianului, păreau că se întorc în neant, de unde le făcuse să apară cu o clipă înainte.

Sala urmărea numărul cu cel mai viu interes și-și manifesta mulțumirea prin dese aplauze care păreau că-l lasă cu desăvârșire nepăsător pe cel ce-și zicea Amenophis.

Raymonde părea că ține cu tot dinadinsul să facă să se uite inexplicabila ei atitudine din antract. Râdea și aplauda mai tare decât ceilalți. Și Jean, neliniștit, nu se putu reține să n'o întrebe:

— Ce nervoasă ești astă seară, draga mea. Nu cumva nu ți-e bine?

— Nicidecum.

— N'ai dori să ieșim?

În realitate, Jean ar fi fost fericit el în-

suși să se smulgă acestei tonalități verde-violet, care-i da o oboseală ciudată.

Dar Raymonde se grăbi să răspundă.

— O, nu, mă amuză.

El nu mai stăruie, și se resemnă la răbdare. Amenophis schimbă exercițiile și făcea acum o impresionantă exhibiție de faki-rism. Se supuse el însuși celor mai oribile torturi, fără ca totuși prin aceasta să se simtă cât de cât rău. Când chibzui că insensibilitatea lui desăvârșită fusese demonstrată îndeajuns publicului, Amenophis se hotărî să-și schimbe din nou genul.

La un semn pe care-l făcu în aer, corespunse apariția unui sarcofag antic, întocmai ca acelea care se află în mare număr la muzeul Louvre. De astă dată, vrăciul merse spre spectatori și ieși din mușenia lui.

— Doamnelor, domnilor, spuse el, n'aș vrea să abuzez de răbdarea dv. Poate că vi se pare obositor văzându-mă că lucrez singur și în tăcere. Tot ce execut poate să vi se pară ușor. Cu toții ați citit lucrări care desvăluie „trucurile” prestidigitatorilor mondiali. Dar aceste tratate nu dau explicații la tainele vechilor Egipteni. Ca să vă dau o dovadă că posed o parte din aceste taine, am să fac să dispară ochilor dv. o persoană, și pentruca să nu fie bănuială de complicitate, am să rog o doamnă și doi domni să binevoiască să se urce pe scenă.

Abia își terminase discursul, că Jean înțelese că Raymonde se pregătea să se urce pe scenă. Perspectiva de a-și vedea soția pretându-se în public unei ședințe de șarla-

tanism, sub lumina aceasta verde-violetă, îl înfură.

— Raymonde! spuse Jean dojenitor.

— Nu, lasă-mă, spuse ea cu ton desmierdător. E atât de nostim!

Și îndată se și urcă pe scenă. Doi spectatori se urcară și ei. Jean uluit, ținut pe fotoliul lui, nu-și mai recunoștea soția. Aproape că-i părea rău că n'o urmăse, cel puțin ar fi putut s'o ajute în cazul că ar fi amenințat-o vreo primejdie. Așa ceva era foarte neprobabil. Totuși o spaimă nelămurită îi strângea inima.

Amenophis mulțumi cu o plecăciune adâncă simpaticilor spectatori care-i dădeau cu atâta bunăvoință grațiosul concurs. Apoi făcu un gest. Rezultatul: un iris superb pe care-l oferi d-nei Chenier. Ea zâmbi grațios, pe când în sală soțul ei scrâșnea din dinți.

— Iar violet și verde, murmură el furios.

Magicianul deschise sarcofagul și făcu pe cei doi spectatori să constate că piesa aceasta, reproducerea fidelă a unui cosciug de momâie egipteană, nu era decât un fel de ladă de lemn sculptat, cu o înfățișare cu totul neprimejdioasă.

Apoi rugă pe cei doi bărbați să ia loc de fiecare parte a sarcofagului. După aceea se înclină în fața Raymondei și pofti pe tânăra femeie să intre în cutie. Jean Chenier se simțea ca învăluit într'o vagă lumină de ridicol. Raymonde, lividă, deși surâzătoare, se supuse, nu fără ca soțul ei să fi putut observa o inexplicabilă șovăială din partea ei. Desigur că și ea se simțea împinsă prea departe. Se urcase pe scenă fără ca să cumpă-

nească și acum împărtășea senzația de grotesc a soțului ei. Dar era prea târziu ca să mai dea înapoi, căci ar fi mărit gradul de ridicul al situației.

Amenophis închise ușa sarcofagului și Raymonde dispăru din ochii soțului ei și ai mulțimii. Apoi Egipteanul făcu să apară mai mult de zece spade lungi cu care străpunse sarcofagul. Pe Jean îl treceau fiorii oridecâteori pătrundea o lamă lucie. În sfârșit numărul se termină. Iluzionistul trase afară săbiile și deschise sarcofagul.

Era gol. Raymonde dispăruse.

Amenopis mulțumi celor doi spectatori, după ce-i făcu să dea mărturie că nu observaseră nimic nefiresc. Amândoi coborîră în sală.

Atunci obsedanta lumină verde și violetă se stinse. Amenophis, templul egiptean și sarcofagul reîntrară în umbră și a doua parte a programului se termină ca și prima.

Decum se lumină din nou, se anunță de la intrarea salonului că reprezentația se sfârșise. Mulțimea se retrase pe când Jean, uluit, se întreba ce să fie gluma aceasta îndoielnică și când îi va fi înapoiată Raymonde.

Rămase ultimul în sală, când zări o bucătică de hârtie prinsă cu un ac la mâneca lui. O scoase și citi fraza aceasta de neînțeles:

„Dacă vrei să-ți revezi soția nu face scandal și renunță pentru totdeauna la „Smarald”.

Atunci, ca un nebun îmbrânci pe ultimii spectatori și porni fuga spre cabina lui.

II.

IN UMBRA PIRAMIDELOR

Jean Chenier intră ca o furtună și scoase un strigăt surd. O dezordine neașteptată domnea în cabină. Toate valizele fuscseră golite și rufele se tăvăleau în toate colțurile. Micul dulap rezervat ocupanților cabinei, fusese forțat.

— Spărgători! exclamă Jean.

Nu era greu de văzut că răufăcătorul sau răufăcătorii căutaseră mai ales să-și însușiască hârtiile doamnei și domnului Chenier.

Jean văzu plin de furie propriile sale planuri, clișeuri, planșe mari în culori, tot rodul unei munci lungi și minuțioase, toate acestea călcate în picioare, boțite, răscolite de mâinile înfrigurate, ncrăbdătoare, ale unui hoț care tremură să nu fie prins.

Dar Jean constată repede că Raymonde și nu el era de data asta în joc. Necunoscutul, pe care Jean nu sta în cumpănă a-l asimila cu Amenophis sau vreunul din tovarășii săi nu răscolise planurile inginerului decât în trecere, căutând doar pe ale tinerei

femei. Intr'adevăr, cea mai mare parte din lucrările Raymondei privitoare la Egipt dispăruseră.

Jean văzu toate astea într'o clipită. Mii de presupuneri se încrucișau în creierul lui, și se forma un adevărat chaos în care i se pierdea gândirea.

Insfârșit își mai adună puțin mințile.

— Nu viscz, nu viscz! monologă el, nu sunt nebun. Mi-au răpit soția și i s'au furat și documentele.

Atunci zări o altă hârtie prinsă de ușa dulapului cu lama unui pumnal. Conținutul misteriosului bilet nu-l surprinse peste măsură.

„Hârțiile doamnei Chénier dovedesc că sunteți în căutarea Smaraldului. Dar fericirea prețuiește mai mult decât o piatră. Ori cât ar fi ea de prețioasă. Alege deci: Ea sau soția d-tale”.

Dar asta nu da totuși nici cea mai mică explicație misterului pe care Jean îl simțea planând în jurul lui într'o atmosferă înspăimântătoare, care devenea tot mai apăsătoare din clipă în clipă. În plus, o ciudată bănuială începu să-și facă loc în sufletul inginerului față de soția lui.

Raymonde, lucrul nu se putea tăgădui, i-ar fi putut da unele explicații privitoare la aventura aceasta ciudată. Mai mult, era amestecată de foarte de aproape în povestea ceea egipteană cu smaraldul, de care nu pomenise niciodată soțului ei. De mii de ori îi vorbise despre legende egiptene, despre mumii, boii Apis și cărăbușii sfinți. Dar despre acest smarald misterios pe care pă-

rea că-l caută, ea nu făcuse niciodată nicio aluzie față de el. De când se căsătoriseră, se înțeleseseră că fiecare va lucra de partea lui. Jean nu-și vâra niciodată nasul în papyrusurile soției sale tot așa cum nu-și permitea ca să scotocească prin devizurile lui.

Acum Jean regreta din suflet această neștiință. Poate că dacă o singură dată s'ar fi încumetat să răsfoiască prin lucrările soției sale ar fi aflat mai mult decât prin biletele acestea anonime, aduse de mâini anonime dar foarte zeloase, judecând după dezordinea care domnea în cabină și după descoperirea la care făcea aluzie al doilea bilet și care vorbea de intențiile Raymondei privitoare la nu știu ce misterios Smarald.

Jean bătu deodată din picior furios.

— Nu sunt un copil căruia îi e frică de întuneric. Voi ști cât mai curând ce e.

Mânia lui se revarsă asupra soției sale. Va ști el s'o regăsească și s'o constrângă să-i spuie ce știa despre Smarald.

Luă repede o hotărîre.

— Mă duc să-l vestesc pe comisarul bordului.

Examină din nou biletele anonime. Il izbi un lucru de care nu-și dase seama la început. Unul din ele cel puțin nu era absolut anonim. În josul biletului pe care-l găsisese în cabina sa, Jean descoperi inițiala „A” drept semnătră.

Căută o clipă.

— A... A... ce-o fi vrând să însemneze asta?

Apoi, se luminează deodată:

— Amenophis!

Deci răpitorul Raymondei nu putea fi decât același răufăcător care răvășise cabina, el însuși sau prin mijlocirea unui complice. Jean regăsea ușor legăturile poveștii. Trebuia în primul rând să oprească turneul Amenophis et Comp.

— O să mi le plătească el luminile lui verzi și violete, scrâșni Jean.

Furios, vâri biletele în buzunar, închise cabina, a cărei broască nu purta nici cea mai mică urmă de forțare și alergă să-l găsească pe comisarul de bord.

Acesta ascultă cu atențiune povestirea cam alandala pe care i-o făcea inginerul. Apoi ceru dovezi.

Jean scotoci cu înfrigurare prin buzunare.

— Poftim, suse el, depunând cele două bilete în fața comisarului.

Acesta le examinează, le întoarce, apoi zâmbi:

— E o glumă bună, dragă domnule.

Intinse cele două bilete lui Jean. Erau foi cu desăvârșire albe.

— Cum? răcni acesta.

Apoi, după ce se convinse de adevăr:

— Desigur că biletele fuseseră scrise cu o cerneală simpatică oarecare, așa că literele dispăreau după o oră sau două.

Comisarul zâmbea mereu.

— Lasă, dragă domnule, toate astea nu sunt serioase. A vrut cineva să-ți facă o glumă proastă.

— Dar mi-a dispărut soția, e înebunitor!

— Doamna Chenier e pur și simplu complicea acestei farse.

— Dar ea nu-l cunoștea pe iluzionistrul acesta.

— De unde știți? E un Egiptean pur sânge. D-na Chenier poate că l-a consultat pentru lucrările ei, și azi chiar.

— Dar e o nebunie. Constatați cel puțin spargerea din cabina mea.

Comisarul îi satisfăcu dorința.

— Drept e că a trecut pe aici un vârtej, spuse el pătrunzând în locul furtului. Dar, adăugă el, mi-ați vorbit de un pumnal și nu văd nici cea mai mică urmă.

Jean completează dezordinea din cabină cu căutarea lui vijelioasă. Dar fu absolut de prisos.

— Ei, vezi? întrebă comisarul, care râdea că-l vedea enervându-se.

— Nu mai înțeleg nimic, spuse inginerul, roșu de mânie, pumnalul era aici acum câteva minute.

— Și a dispărut, tot ca și d-na Chenier. Nu văd cu ce aș putea să vă mai fiu de folos, spuse comisarul cam ironic.

— Sper ca cel puțin veți aresta pe scamator și toată clica lui.

— Glumiți? Nu pot aresta un artist inofensiv la simpla dv. depoziție, care e de altminteri destul de ciudată. Tot ce pot face pentru dvs., e să vă dau sfatul să vă duceți să-l găsiți pe prințul Amenopis ca să-i cereți câteva explicații pe care doar soția dv. sau el, le pot furniza.

Salută și tocmai voia să plece, dar se răzgândi:

— Incă un cuvânt, domnule Chenier, nici un fel de scandal pe „Pharaon”.

Ușa se închise.

Jean de astădată înțeleșese. Comisarul atribuia dispariția d-nei Chenier și misterul înconjurător, unei escapade a tinerei femei, făcută în tovărășia prințului Amenophis. El Jean, făcea pur și simplu impresia de soț părăsit. La ce bun să mai stărue. Era ridicol pur și simplu.

Dar ridicul numai în ochii celorlalți, căci pentru el însuși, Raymonde nu putea să fie vinovată decât de o imprudență și de o lipsă de încredere față de el. Niciodată Jean nu și-ar fi bănuir soția, și în aventura asta el simțea bine că ea fusese victima prințului, neliniștitorul iluzionist cu profilul de cariatidă.

La urma urmelor, ultimul sfat al comisarului era cel mai bun. Trebuia să-l caute pe Amenophis și să-i ceară socoteală.

Jean nu socotea cătuși de puțin că e o glumă. Situația era cât se poate de tragică. Un lucru mai ales îl chinuia: ce era smaraldul acela la care făceau aluzie cele două bilete. Trebuie să fi fost un giuvaer de mare valoare, vreun talisman atât de neprețuit, încât Amenophis îi dădea să aleagă între Raymonde și intențiile pe care inginerul le-ar putea avea în privința acestei pietre misterioase.

Intrebă deci de cabina lui Amenophis.

La biroul pachebotului i se răspunse cu mare amabilitate: Iluzionistul ocupa cabina 127. Bătu. Nimeni nu răspunse. Bătu din nou, stărui, zgâlțâi ușa. Tăcere desăvârșită.

Se pregătea să bată din nou, când deo-

dată se auzi o voce ironică lângă el.

— Ei, ei, d-le Chenier, ce tapaj!

Inginerul se pomeni nas în nas cu Amenophis. Era însă în costum de scenă și făcea impresia unui artist cinstit care se duce să se culce după ce s'a terminat reprezentația.

— Unde mi-e soția? urlă Jean.

— Uitați că e ora două dimineața și că toată lumea depe bordul vaporului doarme, afară de d-ta, eu, oamenii de quart, și comisarul bordului, adăugă el nu fără ironie.

— Unde e soția mea, repetă inginerul cu voce surdă.

Amenophis zâmbi nelămurit. O furie nebună îl cuprinse pe inginer. Aruncă Egipteanului o astfel de privire încât acesta tresări ușor, fără ca totuși să înceteze de a râde. Făcu brusc un pas spre Jean și cu un gest repede îi apucă mâna.

Inginerul se desfăcu brusc, dar Jean simțise ca o lovitură de ghiară pe mâna lui. Constată prezența unei zgârieturi ca cele pricinuite de laba pisicii.

Ridică ochii spre Amenophis. Dar de astădată zâmbetul îndoclnic al Egipteanului nu-i mai apărea decât printr'o ceață. Un vârtej de puncte verzi și violete, valsă deodată în jurul lui. Clipi din ochi, buimăcit.

Amenophis îl privea zâmbind mereu. Inginerul făcu o sforțare grozavă ca să biruiască toropeala care pusese stăpânire pe membrele lui. Voi să ridice brațul. Mii de kilograme de plumb îi apăsau trupul. Deschise gura dar limba paralizată nu-i îngădui să rostească cel mai mic sunet.

Și apoi avu senzația foarte limpede că se afundă, se afundă, cu o mișcare înceată la început, apoi deodată extraordinar de vertiginosă. Rânjetul exasperant al lui Amenophis se topi într'o ceață opacă. Un nor roșu trecu dinaintea ochilor inginerului, pe când un vâjâit surd îi umplea urechile întocmai ca vuetul mărij tălăzuind într'un țarm.

Amenophis contemplă trupul lui Jean Chenier întins la picioarele lui, cu brațele încrucișate, cu fața întoarsă spre el. Zâmbetul mefistofelic al hypnotizatorului se schimbă deodată într'un râs scurt, uscat, pe când se apleca spre fața victimei sale.

. . . . . , , , ,
Jean deschise ochii

La început nu putu să-și dea seama ce i se întâmplase. Era încă pe un vapor, „Pharaon” fără de nicio îndoială, întins pe un pat îngust. Incetul cu incetul, judecând după materialul care-l înconjura, își dădea seama că se afla într'o infirmerie, aceea a pachetului, fără îndoială.

Un nume îi veni pe buze:

— Raymonde!

Decât timp oare se găsea el acolo? Și unde se afla ea acum?

O infirmieră intră, în vârful picioarelor. Văzând că bolnavul avea ochii deschiși, ea zâmbi. Jean repetă:

— Raymonde!

— St! făcu infirmiera. Stați liniștit!

Dar aproape că era cu neputință să se obție dela el așa ceva. O copleși pe infirmieră cu întrebări, amenință că va face scandal

dacă Raymonde nu-i va fi înapoiată. Doctorul bordului fu chemat.

Acosta îl convinse mai întâi pe inginer să stea liniștit. Apoi îl ajută să clarifice situația. După câteva minute, Jean plin de înfrigurare era în curent cu faptele următoare:

Din ajun „Pharaon” ancorase în portul Alexandria. Turneul Amenophis debarcase. Doamna Chenier nu era de găsit. Cum nu era reglementar ca vreun pasager să lipsească la apel la debarcader, se făcuseră pe bord cercetări care rămăseseră infructuase. Comisarul își adusese aminte despre depozitia inginerului și se pregătea să interogheze pe Amenophis și pe dansatoarele lui, dar artiștii egipteni și dispăruseră și li se pierduseră urmele.

Cât despre Jean, fusese găsit, acum două zile, în dimineața de după serata dată pe bordul „Pharaon-ului”, întins pe puntea pachetului.

— Pe punte? se miră Jean, dar eu am leșinat într'un culoar de clasa întâia, exact în fața cabinei 127.

Doctorul clatină din cap.

Toate astea sunt ciudate, domnule Chenier. Lăsați, încheia el, nu vă neliniștiți, o să se întoarcă soția dv.

Jean își mușcă buzele. Meru același răspuns. În povestea aceasta echivocă trecea drept soțul părăsit.

— Doctore, întreabă el, aveți ceva împotrivă să mă ridic și să părăsesc neîntârziat bordul?

--- Nicidecum. V'ați întremat foarte bine. Răspund de dv.

După două ore, Jean Chenier părăsi vaporul. Se instalează la un hotel din Alexandria, unul din cele mai moderne, și unde reținuse încă dela plecare camera pe care trebuia s'o ocupe cu Raymonde.

Iși luă în primire apartamentul și rugă să fie lăsat singur. Se trânti pe pat, cu capul în mâini, gândindu-se la ciudatul mister în care se zbătea. Se gândi să anunțe autoritățile egiptene de dispariția soției sale, când un zgomot de foșnet de hârtii ajunse până la el.

Sub ușă alunecă un lic.

Se repezi, ridică plicul, ieși în gang, nu văzu pe nimeni și se întoarse.

— Sunt sigur, îngână el deschizând plicul, că scrisoarea asta îmi vine tot dela diabolicul cela de Amenophis.

Presupunerea lui era justă. Iată ce citi:

„O egipteană voalată va vinde astă seară iriși pe cheiul unde e ancorat „Pharaon”. Dacă cumpărați un buchet din florile celea, voi deduce că primiți condițiile mele și anume: Să vă duceți la locul unde se află Smaraldul, să-l luați și să-l depuneți într'un loc care vă va fi arătat ulterior. Preț pentru care vă va fi înapoiată soția.

A.”

— Vasăzică, murmură Jean, Amenophis și Raymonde, caută amândoi un smarald, care trebuie să aibă o mare valoare. Ce n'aș da să știu unde se află smaraldul cela. Îl aș dărui cu dragă inimă lui Amenophis, numai să mi-o dea înapoi pe Raymonde.

Intorcea între degete, plicul pe o față și pe alta. Răspunsul veni dela sine. Pe dosul

plicului, o mână tremurândă scrisese cu creionul:

„Piramida lui Horus. Sala Cleopatrei.

— Scrisul Raymondei! urlă Jean.

Taina tinerei femei se afla acolo. Știind că răpitorul ei trimetea scrisoarea aceasta ea, riscând orice, însemnase pe dos locul unde se află ascunsă piatra, loc pe care Jean nu-l știa.

Cu inimă bătândă Jean se interesă unde se afla piramida lui Horus. I se spusese că era una din cele mai mici din aceste construcții milenare și că era situată lângă Luesor. O călătorie de două zile cu drumul de fier.

Cu câtă nerăbdare așteptă Jean seara. Încă dela ora cinci se plimbă pe chei, în fața marchii pachebot, pe care nu-l putea privi fără ca să se cutremure.

Incepu să despezeze, când iată că zări pe florăreasă. Era îmbrăcată după portul musulman, vâlul lasând să i se vadă doar ochii, și nu prea pareă grăbită să-și vândă marfa.

Jean merse țintea spre ea și cumpără un buchet mare de iriși. Ardea s'o întrebe pe femeea aceea, desigur complice a răpitorilor Raymondei, dar se reținu, temându-se să nu facă vreo greșală și să n'o piardă pe veci.

Plătind tinerei femei, întâlnește privirea ei și fu surprins. Ochii aceștia nu-i erau necunoscuți. Părea indiferentă și se depărtă fără grabă.

Deodată își aminti. Florăreasa era una dintre cele două dansatoare par'că gemene,

care, cu trei zile mai înainte, executaseră dansul egiptean la reprezentația dată de Amenophis.

Se întoarce și caută din ochi pe femeia voalată. Vânzătoarea de iriși parcă se topise în aer.

Se înapoiă la hotel, ceru un vas pentru florile lui și un mers al trenurilor. Își instalează buchetul în fața lui și-l scutură un fior. Ele înfățișau tragicele culori ale lui Amenophis și-și aminti că Raymonde dispăruse din ochii lui purtând o floare la fel.

Se adânci în orarul de trenuri murmurând:

— În două zile voi fi la Luxor, voi găsi piramida, sala, smaraldul pe care-l voi da lui Amenophis și Raymonde îmi va fi cedată.

III.

CELE TREI SARCOFAGII

După o călătorie istovitoare care durase patruzeci și opt de ore, pe o căldură de 30—40 de grade la umbră, Jean Chenier debarcă la Luxor. Era în pragul Văii Regilor, unde se înălța, undeva, piramida lui Horus, ascunzătoare a enigmaticului smarald. Nu simțea totuși nici o oboseală. Trăia într-o stare de supraexcitație nerăbdătoare care-i înzecea forța de rezistență dar și înfrigurarea.

La hotelul unde trase, hallul era împodobit cu afișe mari ale agențiilor înfățișând principalele curiozități ale Imperiului Faraonilor, cum sunt: marile Piramide, Templul din Philae, coloșii lui Memnon, căderile Nilului și, firește, marele Sfinx.

Dar toate astea nu-l puteau ispiti pe Jean. N'avea decât un singur gând în cap, să cucerească Smaraldul și s'o salveze pe Raymonde. Se informă cu o grabă febrilă de piramida lui Horus. Agentul căruia i se adresă făcu o strâmbătură.

-- Nu știu zău, cine v'a putut vorbi de asta. Nu prezintă niciun interes, domnule.

— Ba da, pentru mine, și încă mare.

— Nu e decât o piramidă de o înălțime

mijlocie. Sălile îi sunt toate aproape goale. Ghizii și turiștii n'o iau în seamă. Trebuie să mergeți să vedeți Sfinxul, domnule, — adevăratul, singurul, unicul în lume, minunea Egiptului. Ah! și căderile Nilului, și...

Jean nu-l mai ascultă. Fugi, lăsând cu gura căscată pe guralivul plicticos... Cu mare greutate putu căpăta însfârșit un automobil care să-l ducă la piramida lui Horus, întreprinderile turistice neorganizând servicii decât pentru marile centre de atracție: Sfinxul, Piramidele lui Keops, etc...

Două ceasuri după sosirea la Luxor, Jean Chenier vedea profilându-se pe orizontul nisipurilor silueta caracteristică a piramidei lui Horus, ascunzătoarea Smaraldului atât de râvnit de Amenophis.

Jean ceru să-l ducă până la picioarele edificiului. Acolo se făcea o deschizătură dreptunghiulară, prin care intrai în interior. Conducătorul mașinei se oferă să-l călăuzească pe Jean.

— Mulțumesc, spuse acesta, nu doresc să fac o vizită amănunțită, doresc numai să mă duc la sala Cleopatrei. După asta ne înapoiăm la Luxor.

Celalt înalță din umeri.

— De, singur n'o să găsiți. Interiorul piramidei este pustiu, căci n'are paznic anume.

Jean trebui să primească, și amândoi se afundară sub misteriosul hypogeu. Inginerul era grăbit să ajungă la sala Cleopatrei, dar nu îndrăznea să-și arate prea mult nerăbdarea, de teamă să nu trezească bănuelile ghidului. Da, trebuia să se arate discret. Ciudata piatră scumpă putea să stârnească și lăcomia altuia.

Treceau printr'un adevărat labirint. Jean își notă cotiturile și gangurile ca să poată străbate drumul în sens invers.

Ghidul avea o puternică lampă electrică. În conul luminos cel plimba dinaintea lui, apăreau baso-reliefuri bizare reprezentând toți monștrii și toți zcii mitologiei egiptene. Erau atâția și atâția, că Jean se îndoia că i-ar putea identifica.

Decodată, cotind după un culoar, trebui să tresară. În fața lui, în fundul acestui gang, se făcea o ușă deschisă spre o încăpere pe care o ghiceai imensă. Și încăperea aceea era luminată. O lumină tremurătoare se răspândea în cuprinsul ei, o lumină verde.

— Sunt așadar vizitatori, spuse Jean.

Câteodată, spuse ghidul, dar sunt rari, și mă mir că au luminat.

Este sala Cleopatrei, nu-i așa, întrebă Jean.

Da, răspunse călăuza, privind pe acest ciudat turist.

Poți să mă lași, îi spuse Jean.

Dar, domnule, întorsul înapoi...

Mă descurc eu.

Ii întinse o bancnotă. Ghidul oriental făcu o temenea adâncă și plecă lăsând lampa electrică inginerului. Acesta o stinse înainte de a înainta spre sala Cleopatra. Simțea din nou misterul învăluindu-l și se gândea că de data asta drama avea să ia sfârșit.

În reflexele verzi ale lămpii invizibile, păși până la pragul Cleopatrei. Un ciudat spectacol îl aștepta acolo.

Camera foarte adâncă, forma un patrulater cu pereții acoperiți de ieroglife și de

baso-reliefuri. Numai decât Jean pricepu că era jucat și că Amenophis trecuse pe-acî. O fantastică punere în scenă fusese organizată în antica sală, punere în scenă care purta pecetea lui Amenophis.

În cele patru unghiuri ale sălii fuseseră atâr-nate înalte draperii de catifea violet pal, care cădea toate drepte ca niște văluri de doliu. Îndărătul fiecărei perdele era instalat un sistem de luminare indirectă, verde, care arunca pe pereții opuși o lumină piezi-șe. Din tavanul sălii, atârna o lampă antică de ulci, în metal strălucitor ținută de lan-țuri la fel.

În ea ardea o flăcăruie verde, jucăușe, ca un suflet neliniștit.

Podcaua pardosită cu lespezi era cu to-tul goală. Numai în centru câteva lespezi fu-seseră scoase astfel, că se căseau trei găuri deschise, dreptunghiulare, lungi de doi me-tri și late de unu și jumătate, care te sileau să te gândești negreșit la trei mormine.

Jean se'nfioră.

Vrăjiiorul cunoscuse și el ascunzătoarea Smaraldului misterios. Prin cine? Prin Raymonde desigur. Poate că observase în-științarea riscată ce-o adresase Raymonde soțului ei. Sau... cum altfel?

Jean nu îndrăznea să-și închipue prin ce oribile mijloace Amenophis putuse smulge Raymondei secretul.

— Ei, acum? murmură Jean, care nu mai înțelegea. Dacă știe, a venit, trebuie că a gă-sit Smaraldul, și eu sosesc prea târziu. Dar țelul îi este atins, și nu mai are de ce s'o re-ție pe Raymonde a mea...

Cu toate că încerca să se liniștească singur, el nu se putea convinge de ideea că-și va revedea soția în scurt timp.

Cele trei morminte deschise în solul criptei din sala Cleopătrei îl atrăgeau în mod irezistibil. Voi să vadă și înaintă. Spre marea lui surprindere cele trei morminte erau ocupate de trei sarcofage la fel, și Jean recunoscuse că erau întocmai ca acela care înghițise de vie pe Raymonde, sub ochii lui.

Aceste trei sicrie păreau că-i pun o enigmă. Tremurând puțin, se aplecă peste primul și riscă să-i ridice capacul. Ii apăru o mumie rânjitoare, în giulgiul ei murdar, cu chipul perfect păstrat. Jean privi fantoma asta ce părea că-l contemplă mutește ca pentru a se mira că un nelegiuit îndrăznește să-i turbure somnul ei de veci.

Dete drumul capacului care se închise iar cu un duduie surd care răsună prelung și lugubru în ecourile hypogeului. Merse la al doilea sarcofag socotind a găsi iar o mumie. Il deschise și scoase un țipăt de uimire. Aici, niciun cadavru, numai o lădiță sculptată într-o materie necunoscută, ce semăna a alabastru. Jean îi ridică sfios capacul și eeeace găsi înăuntru era așa de uluitor că rămase încrămenit, în mâini cu lădița, în care licărea mângâios cel mai minunat giuvaer ce ar fi îndrăznit vreodată să-și închipuiească.

Era un inel pus pe o pernă de stofă violetă. Un simplu inel de aur, dar în care era incrustat un smarald enorm, de o lucire și de-o puritate incomparabile, așa de frumos că ar fi părut viu amintind ochiul misterios al unei pisici.

— Smaraldul! murmură Jean.

Apoi numaidecât adaugă:

— Prețul de rescumpărare al Raymondei... Dar atunci, nu mai înțeleg...

Vorbise aproape tare. Deodată, sub bolta sălii, se ridică o voce mormântală, al cărei sunet cunoscut îngheță de spaimă pe tânărul inginer.

— Dacă vrei să înțelegi, Jean Chenier, cutază de ridică și capacul celui de-al treilea sarcofag, spectrul ce-l vei găsi acolo îți va da răspunsul ce-l ceri.

Jean înălță ochii, caută, dar nu putu lămurii de unde venea voca aceasta.

— Amenophis! murmură el.

Se așternu iarăș tăcere.

Se apropia de cel de-al treilea sarcofag. Sub lumina lividă a flăcării verzi, acesta avea o înfățișare lugubră. De data asta el șovăi înainte de a îndrăzni să-i ridice capacul.

Iși luă totuși inima'n dinți. Ce răcnet scoase prăbușindu-se peste sicriul antic!

— Raymonde!

Albă și neînsuflețită, părând lipsită de viață, Raymonde sta culcată în fundul sarcofagului. Jean o crezu mai întâi moartă, și izbucni în plâns. Dar deodată, avu impresia că se înșela, că ea mai trăia încă și că inima tinerei femei bătea încetișor.

Acoperi cu sărutări fața, mâinile frumoasei adormite și, înebunit aproape de o bucurie de nespus, o văzu deschizând ochii.

Și Raymonde revenită în simțiri, se găsi în brațele soțului ei care o strângea nebu-nește la piept, râzând și plângând totdeodată.

IV

SMARALDUL NILULUI

Jean ascultă istorisirea Raymondei:

— L-am cunoscut pe Amenophis în Cartierul Latin. La epoca aceea nu făcusem încă cunoștință, și eu nu mă gândeam decât la un lucru: la teza mea despre Egiptul antic. Amenophis care făcea la Paris studii înaintate, deveni în curând pentru mine un excelent camarad și un prețios colaborator. Citeam și unul și altul cu destulă ușurință scrisul hieroglific și ne procuram cu aur greu papyrusele ce le puteam găsi.

„Intr’o zi am pus mâna pe un document prețios, tratând despre Smaraldul Nilului, faimoasa piatră care împodobește degetul Cleopatrei, și despre care legenda susținea că era o picătură din apa Nilului. Papyrusul dădea deslușirile ce te-au adus aici: piramida lui Horus, sala Cleopatrei.

„In momentul acela, am făcut cunoștință cu tine și câțeva vreme îmi uitai de istoria antică. Amenophis începu a mă urmări cu curtea lui stăruitoare, iar când îmi propuse să mă căsătoresc cu el, îl refuzai scurt. Din

ziua aceea mi-a purtat o ură mortală, destul de mare pentru a te învălui și pe tine în gândurile lui de răzbunare. Spre culmea nenorocirii, aruncându-și ochii pe unul din papyrusurile mele, bănuî că descoperisem ascunzătoarea smaraldului. Avui prilejul să-l mai văd odată. Mi-a cerut să-i destăinuiesc secretul meu, și în schimb nu voi mai auzi vorbindu-se de el în viața mea. Refuzai și de data asta, dorind a dobândi eu însămi acest giuvaer.

„Dacă nu ți-am vorbit de Amenophis, a fost din pricina că mă temeam totdeauna să nu vă văd încăerându-vă. Când ne-am imbarcat pe *Pharaon*, a aflat și ne-a urmat. Atunci am hotărît, pentru a te cruța pe tine, să înfrunt răzbunarea lui. Deaceea am primit să iau parte la experiențele lui, știind bine ce avea să urmeze. Am fost răpită din cutia meșteșugită, cloroformizată, și redeseptată în Egipt. Amenophis își repetă cererea. Eu refuzând din nou, el mă încredință că va ști el să te facă pe tine să cedezi. El însă nu știa că tu habar nu aveai de piatra prețioasă, a cărei existență ți-am ascuns-o cu gândul ca să te-aduc chiar la fața locului, rezervându-ți minunata surpriză.

„Te-a amenințat așadar la rândul tău. Pe o scrisoare care ți-a fost predată, am răușit să-ți notez pe scurt ascunzătoarea atât de mult căutată, nutrind speranța că tu vei ajunge acolo înaintea lui. Mai apoi, tremurând să nu-ți facă vreun rău, căci furia lui creștea din zi în zi, i-am spus la urma urmei taina mea.

„Sosit înaintea ta, a organizat acea oribilă înscenare.

- Ce ne mai pasă, spuse Jean; ești salvată. Am să știu eu să găsesc drumul din acest labirint. Să fugim!

- Prea târziu! spuse vocea mormântală a lui Amenophis, nevăzut.

În acelaș timp, ușa sălii se trânti închi-zându-se cu un sgomot surd.

--- Singura ieșire vă este închisă, mai adaugă ticălosul. Aveți să pieriți aci încet, de foame și de sete, și când o să fiți numai două cadavre, am că viu să vă iau Smaraldul. A! Raymonde sunt bine răsbunat!

Tânăra femeie izbucni într'un răs nervos.

Te'nșeli Amenophis. Nu o să murim. Papyrusul mai spune un lucru pe care tu nu-l știi.

Ea se repezi la zid, căută printre hieroglife și isbi peretele cu podul palmei. Cu un scârțait ușor, zidul se deschise.

- O ieșire! exclamă Jean.

Raymonde se aruncă spre ea, trăgând și pe soțul ei.

Amenophis văzându-și răsbunarea zădărnicită, precum și Smaraldul pierdut, scoase un răget de turbare și se demască. El răsări în fața tinerei perechi îngrozite, ridicând un pumnal amenințător.

- Să fugim! strigă Raymonde.

Amenophis se și năpustise asupra lor. Jean i se puse'n față, căutând să-și apere femeia. Dar sărind pe lângă mormintele căs-cate, Egipteanul, orbit de furie, nu băgă de seamă, făcu un pas greșit și căzu. Și așa de nenorocită îi fu poticnirea, că nu se mai ridică. Fruntea i se isbise de lespezi sdrobindu-se. Vrajitorul zăcea într'o băltoacă de sânge.

Jean luă repede Smaraldul, luă în brațe pe Raymonde care tremura ca varga și fugi prin subterană.

Ieșiră tocmai pe malul Nilului, după ce rătăciseră un ceas într'o galerie rece. După groaza tragică din sala Cleopatrei, se regăsiră afară într'un peisaj de vis.

Marele fluviu legendar își rostogolea undele majestoase. Scara se lăsa și pe firmament urca o scdere de argint. Trecu un dahabieh, cu pânza portocalie umflată, în timp ce vântul făcea să se legene ca evantaietele crestele marilor palmieri.

În acest feeric decor, Jean petrecu în degetul femeii lui inelul Cleopatrei, în care scânteia cu toate focurile lui, Smaraldul Nilului, ca un al doilea inel de logodnă.

— SFARȘIT —

Cereți ultimele volume apărute

in
colecția „**AVENTURA**.”

- No. 10: RĂZBUNAREA CORSARULUI.
No. 11: MASCA DE ARGINT.
No. 12: SPRE POLUL X
No. 13: PRINTESA TARAKANOVA
No. 14: CAPTIVĂ IN INSULA VAMPIRILOR
No. 15: STĂPÂNII HIMALAYEI
No. 16: VRAJA MILIOANELOR
No. 17: IN ÎMPĂRĂȚIA MORTII ALBE
No. 18: MISTERELE MADAGASCARULUI
No. 19: CAPTIVUL PĂDURII VIRGINE
No. 20: MILIOANELE LUI VULPE-ROȘIE
No. 21: SCLAVA PIRATULUI
No. 22: MISTERIOASA EXPLOZIE DEPE
„NICCEAR”
No. 23: FUGARA
No. 24: CĂPITANUL URAGAN
No. 25: ȘEICUL FANTOMĂ
No. 26: AVENTURILE COLONELULUI GERARD

— — —
ULTIMUL VOLUM:

AVENTURA
ROMANE — TRINE — ROMANE
— — —
AVENTURILE
COLONELULUI
GERARD
Impăratul Napoleon și
„Frații din Ajaccio”
Printre rebelii din Spania. — Cum am învățat
boxul în Anglia. — Mareșalul Briganzilor.

— — —
rimerule „Adeverul” S. A. București